

Spelmötet

Ett friformsscenario
av
Johan Gärderud & Marcus Brissman

Innehållsförteckning

<i>Spelmötet</i>	1
<i>Synopsis</i>	3
<i>Scen 1</i>	4
Händelser medan de väntar	4
Mark O'Donnell	5
David Brennan	6
Johnny Tait	7
Amanda 'Amy' O'Donnell	8
<i>Scen 2</i>	9
Inledning Anghel Petrica	10
Anghel Petrica	11
Bobby Chainsaw	12
Tinitus Dakota	13
Perry "Barkarrgh" Trenshaw	14
<i>Scen 3</i>	15
Brottsplatsen	15
Inledning, Fred & Karen:	16
Inledning, Joe & Roberta:	16
Joe Walsh	17
Fred Nimitz	19
Karen Geldof	21
Roberta Nimitz	23
<i>Scen 4</i>	25
Handout Mark O'Donnell	26
Handout David Brennan	27
Handout Johnny Tait	28
Stanford Bridges	29
Information om fallet:	29
Stanfords slutsatser:	30
<i>Scen 5</i>	31
Encounters i staden:	31
Corporal Benjamin Norman	32
Staff Sergeant Fenton Miller	34
Specialist Julie Bassman	36
Specialist James Klein	38
<i>Epilog</i>	40
Om teamet lyckas:	40
Om teamet misslyckas:	41
Om serumet hålls i vattnet men teamet ändå strider efteråt:	42

Synopsis

Här går vi kort igenom vad som händer i de fem scenerna och vad som ligger bakom händelserna. Det vill säga det som spelarna aldrig kommer märka men som är bra om du som spelare har lite koll på. Det kan även vara kul att berätta för spelarna hur det egentligen ligger till när ni spelat klart.

Scen 1:

Mark, David och Johnny, tre av spelarna i en spelgrupp, sitter och väntar på den fjärde spelaren och spelledaren. Marks syster Amy är också där och sitter och snackar medan hon väntar på sin pojkvän, Matt. Samtalen kan handla om allt möjligt och tanken är bara att spelarna skall få komma igång i lugn takt och lära känna de tre killarna lite inför vad som kommer i scen fyra. Det kommer en pizza som Alex, spelledaren beställt. Alex är egentligen en militär underrättelseman som arbetar för den s.k. Konspirationen. Han har spelat med gruppen ett tag för att de skall kunna testa ett nytt viljekontrollsserum. Ikväll har tiden kommit för testet och pizzan innehåller serumet.

Scen 2:

Denna scen utspelar sig helt i scen etts karaktärers fantasi. Tanken är att spelarna inte riktigt skall veta om det är fantasi eller om scenariot faktiskt är ett World of Darkness scenario. En grupp Sabbat vampyrer anfaller hur som helst en Seven eleven butik för att få i sig lite blod innan de skall anfälla stadens Elysium. I verkligheten är det ungdomarna från scen ett som utför dådet men scenen spelas så som de tror att det är. Alex har helt enkelt använt serumet för att få killarna att tro att de är sina karaktärer i kampanjen de brukar spela. Detta är helt och hållet en actionscen.

Scen 3:

Tillbaka i verkliga världen. Två poliser och två FBI agenter undersöker Seven eleven butiken där ungdomarna gått bärsärk i tron att de var vampyrer. Det finns en del konflikter mellan agenterna och poliserna och eftersom agenterna egentligen inte har någon rätt att vara på brottsplatsen kommer det antagligen bli en del diskussioner. Konspirationen såg till att agenterna är på plats även om de inte jobbar direkt för Konspirationen. De är bara där föra att försvåra utredningen. Scenen handlar mest om karaktärsspelande men även ett visst mått av problemlösning i form av undersökande av brottsplatsen.

Scen 4:

Här återvänder spelarna till karaktärerna från scen ett. Alla utom Amy som vid det här laget är död. Den fjärde spelaren kommer att spela en kriminalpsykolog som skall utföra ett sorts förhör med ungdomarna. Till sin hjälp har han en polis (en SLP). Även denna scen går ut på karaktärsspelande och främst då för psykologen. De övriga karaktärerna förstår till en början inte särskilt mycket men genom handouts kommer de inse vad de gjort.

Scen 5:

Spelarna är nu fyra soldater från US Rangers. De skall föra in en stor mängd av serumet i en stad i södra Nebraska. Serumet skall hällas i stadens vattenreservoar för ett test av serumet på större skala. De militärer som omger staden för att sätta den under karantän är styrda av Konspirationen. Scenen handlar om ifall serumet hälls i reservoaren eller inte, vilket är upp till spelarna. Scenen ger dem också en chans att börja ana vad som hänt.

Scen 1

Om rollspelskampanjen: Kampanjen Mark, David, Johnny och Cliff nu spelar är en Vampire-kampanj. De spelar ett pack Sabbatvampyrer. Spelledare är Alex, en äldre kille Mark har lärt känna i spelbutiken på 54:e gatan. Alex är duktig på inlevelse och att gestalta karaktärer och hans små stories och scener driver de alla att samlas för att utforska nästa överraskning Alex har på lager. Kreativiteten verkar aldrig sina hos Alex. Ingen av spelarna känner egentligen Alex särskilt bra, men de har ju bara umgåtts en månad nu. Han brukar bjuda på dricka och snacks varje gång de spelar. I kampanjen börjar det dra ihop sig till att spelarnas pack skall vara med på en koordinerad attack mot stadens Camarilla. Det är denna händelse som nu skall spelas, om nu Cliff och Alex kunde dyka upp...

Avsluta den här scenen med att Matt ringer och Amy ger sig av. Avsluta när du känner att spelet börjar sakta ner lite. Har spelarna kul så låt dem hållas men scenen bör inte bli för lugn. En halvtimme är ganska lagom. Påpeka när scenen är slut att Cliff och Alex till slut kommer. Använd nedanstående händelser om spelet blir långsamt. Om inte pizzan levereras eller någon väljer att inte äta av den så spelar det inte så stor roll. Serumet finns nämligen i drickan som Alex har med sig till mötet också.

Händelser medan de väntar

Telefonen ringer. Det är Miles som vill prata med Mark om hur det står till med saker och ting.

Det kommer ett pizzabud med matleverans. Det är från Alex. Han hälsar att han är sen och har redan betalat för maten. Låt inte Amy äta av pizzan. Den innehåller det viljestyrande serumet.

Mark O'Donnell

Jag går sista året på High School. Ser fram emot College. Har ansökt till en massa, men inte fått svar ännu. Tror inte att det är några problem att komma in. Jag har ganska bra betyg. Pluggat för dem i och för sig, men det är jag glad för. Det kommer att löna sig i framtiden.

Min familj är helt OK. Pappa (Miles) är mäklare, mamma (Judith) är säljare. Båda har rest rätt mycket i sina arbeten, vilket har gjort att jag och min syster har varit ensamma en hel del. Jag har liksom fått ta hand om henne, men det är OK. Mina föräldrar tjänar bra med pengar och de har alltid varit frikostiga mot oss barn. Vi är inte bortskämda, det är inte det jag menar. Vi har det gott ställt, bara. Fint hus. Dyr bil. Två faktiskt, en som är pappas (som han använder hela tiden) också mammas, vilken jag brukar få låna.

Jag tycker om min syster, hon är i grund och botten en bra tjej. Fast hon går igenom en sån där period nu när hon är verkligen skitjobbig till och från. Och otacksam dessutom, jag som hela tiden tagit hand om henne när våra föräldrar varit bortresta. Nåja, jag tycker om henne och bryr mig om henne. Jag är väl lite 'pappa' åt henne ibland, det är sant, jag ser det själv. Måste dra ner på det...

Jag spelar rollspel på fritiden. Har jag gjort sedan jag var 12. Då var det mest Dungeons & Dragons. Jag tycker rollspel är väldigt givande, det har hjälpt mig utvecklas som person under åren. D&D lade vi dock av med för länge sedan. Nu är det Vampire vi spelar För ca ett halvår sedan träffade jag en kille som hette Alex i en spelbutik som började spela med oss. Han är verkligen jätteduktig och får i alla fall mig att hela tiden upptäcka nya dimensioner av spelande under hans spelledarskap.

Nyckelord:

Lugn

'Lillvuxen'

Plugghäst

Ledartyp

Beskyddande

Åsikter om de andra:

David: David är den sportige typen. Han spelar i skolans fotbollslag och är väldigt duktig. Han är dock typen som är ute och festar medan jag sitter och pluggar. Han brukar spela ganska stridsinriktade karaktärer och gillar att rulla tärningar. Bor ensam med sin mamma, någon pappa talar han sällan om. Har hjälpt honom att klara en del mid-terms då och då. Han är en bra kompis.

Johnny: Stackars Johnny brukar bli mobbad i skolan. Jag vet för han kommer till mig och talar om det. Ibland känns det som om jag är hans enda vän, och det är lite jobbigt. Han har dessutom väldigt höga krav från sina föräldrar. Men han är väldigt schysst och smart, så jag förstår inte varför han har blivit så utstött.

Amy: Som sagt, jag tycker om min syster och brukar hålla koll på henne så mycket jag kan. Jag gillar däremot inte den där Matt hon hänger med. Han är ju för sjutton fem år äldre än henne. Dessutom har hon börjat röka. Hon har fått mig att lova att inte säga det till våra föräldrar. Hon skall snart lägga av säger hon.

Cliff: Cliff är den siste i spelgänget. Han har väl liksom Johnny en nörd-stämpel, men han är i grunden en schysst kille. Han har spelat rollspel längre än någon av oss, eller i alla fall läst regler längre. Om han spelat med någon innan er vet jag inte, även om han säger det. Han brukar alltid hitta på de mest osannolika kombinationer till sina karaktärer och ibland blir hans notoriska regelkunnande en börda då han lyckas hitta ett kryphål i någon regel och påpeka detta för spelledaren.

David Brennan

Jag fick reda på igår att jag fick mitt fotbollsstipendium. Skitbra. Mina betyg hade inte räckt långt. Nu väntar College. Yes! Jag tycker faktiskt om att gå i skolan, det är kul. Fast det är allra roligast att festa. Jag brukar bli bjuden på alla fester, det blir alla i fotbollslaget. Jag brukar inte ha svårt att få tjejer, dock har jag ingen just nu.

Jag har spelat fotboll hela mitt liv, tycks det som. Jag är quarterback och lagets stjärna. Jag tvivlade väl aldrig på att jag skulle få stipendiet, men det är skönt att veta i alla fall. Kalifornien, här kommer jag!

Det finns inte så mycket att säga om min far, känner inte honom. Han stack när jag var liten. Har växt upp med min morsa ända sedan dess. Det har varit ett hårt liv för henne och fan vad jag respekterar henne för det! Min mor är mycket viktig för mig. Hon skall få min första miljon, sedan när jag blir proffs.

Det finns en annan sida av mig också. Jag spelar rollspel med mina kompisar. Många i laget såg det som något som töntarna håller på med. Men inte jag. Det är skitskoj, man får vara vem man vill och möta en massa monster och sånt. Jäklar vad kul vi hade när vi spelade Dungeons & Dragons förr i tiden, innan vi gick över till Vampire och det här karaktärsspelet. Nåja, det är rätt ok, vi har en skitbra spelledare nämligen. Han ser till att det blir action ibland också, så man får rulla tärningarna lite!

Nyckelord:
Självsäker
'Jock' (dvs sportkille)
Följeslagare
Snygg

Åsikter om de andra:

Mark: Mark är en plugghäst, visst, men även jäkligt schysst. Han är smart, har hjälpt mig vid några tillfällen. Det är oftast han som ringer ihop den här delen av mina kompisar och det är genom honom jag lärt känna de andra. Det var han som ville börja utveckla rollspelandet och som först lärde känna Alex, vår spelledare. I gruppen spelar han vår packledare, en Tzimisce.

Johnny: Hur mycket man än försöker se på det, ge honom chanser och så, så är Johnny en mes. Faktiskt är det så. Vad Mark än säger. Nåja, det är OK att spela med honom, men jag skulle nog aldrig få för mig att umgås med honom på annat sätt. Han är inte min typ helt enkelt.

Amy: Marks syster är en riktig snygging. Jag har träffat henne på en del fester när tråkmånsen som vanligt stannat hemma och pluggat istället. Om han bara visste att hon både rökte och knarkade... Nåja, jag har lovat henne att inte säga något...

Cliff: Cliff är den siste i spelgänget. Han är liksom Johnny en nörd. Han har spelat rollspel längre än någon av oss, eller i alla fall läst regler längre. Om han spelat med någon innan er vet jag inte, även om han säger det. Han brukar alltid hitta på de mest osannolika kombinationer till sina karaktärer. Det kan man ge honom – han gör i alla fall tuffa karaktärer.

Johnny Tait

Puh, snart är skolan över. Det har varit ett lidande. Jag klarar mig bra, visst, men jag trivs inte i den här staden. Jag vill bort härifrån. Därför skall College bli så förbaskat skoj. Om bara jag kunde få besked snart om jag kommit in på något av de universitet jag sökt till. OM jag nu kommer in. Fan om jag inte gör det, vad skall jag göra då? Min farsa kommer bli skitarg...

Jag har fått leva under press i flera år nu. Om jag inte visar resultat i mina studier betalar inte min pappa mina Collegestudier. Och det har inte varit lätt när min inte trivs på skolan. Mamma säger inte så mycket. Vad skall hon säga, pappa bara slår henne om hon, eller jag för den delen, säger emot honom. Så jag försöker att inte vara hemma mer än vad som behövs. Det är tur att jag har mina kompisar, annars hade jag nog inte stått ut.

Jag spelar rollspel med mina kompisar. Och så håller jag på med datorer. Alla kvalifikationer för att mina skolkamrater skall betrakta mig som en nörd. Så blir man mobbad för det också. 'Våga vara dig själv', säger kuratorn. Hur bra har det gått då? Inte. Men det är skoj att spela rollspel och jag har nyss tjänat några hundringar på att skriva ett bokföringsprogram i C till min farbrors företag. Så jag har fortsatt vara mig själv. Hoppas någon kan tycka om mig för den jag är någon gång. Men det kommer inte att ske i den här stan. Jag blir alltid så nervös när det är tjejer i närheten. När jag blir nervös blir jag pratig. Jag svamlar om allt möjligt och får inte mycket vettigt sagt. Och jag svettas floder.

Nyckelord:

Kasst självförtroende

Följeslagare

Pessimist

Deprimerad

Olyckligt kär

Åsikter om de andra:

Mark: Mark är min bästa vän, kanske till och med min enda vän. När han ringer händer det alltid något kul, som får mig att sluta tänka på allt det jobbiga. Han är duktig i skolan och lite utav en ledartyp. Han är lätt att umgås med.

David: David är den typ av människa jag har svårast för. Folk som är självsäkra, snygga och framgångsrika – allt som jag inte är. Den typen av folk som mobbar. Fast David är rätt OK. Vi träffas bara när vi spelar så jag har ingen närmre uppfattning om honom. Men jag skulle gärna vilja känna honom bättre...

Amy: Åh, Amy... Jag älskar henne... Tror jag i alla fall. Jag har aldrig känt så starkt för någon. Hon är ruskigt snygg och jag vill bara ha henne med hela min varelse. Det är kanske därför jag vill bort härifrån, bort från det jag aldrig kan få... Hon är ju ihop med nån annan. Dessutom även om hon inte var det skulle aldrig en sån som hon kunna bli intresserad av en sån som mig. Jag skulle göra vad som helst för henne.

Cliff: Cliff är den siste i spelgänget. Han har spelat rollspel längre än någon av oss, eller i alla fall läst regler längre. Om han spelat med någon innan er vet jag inte, även om han säger det. Han brukar alltid hitta på de mest osannolika kombinationer till sina karaktärer och ibland blir hans notoriska regelkunnande en börda då han lyckas hitta ett kryphål i någon regel och påpeka detta för spelledaren. Jag tycker egentligen inte om Cliff... Han ska alltid vara så överlägsen.

Amanda 'Amy' O'Donnell

Jag går första året på High School och det är jättekul! Det går jättebra för mig och mina kompisar i skolan. Dessutom är vi riktigt populära. Jag tränar som cheerleader för skolans fotbollslag, vilket mina kompisar också gör. Vi är en riktig tjejliga. Vi brukar sitta och käka tillsammans i bamba, i alla fall när det inte bara är massa kött i maten. Vi är vegetarianer allihop. Kött är äckligt!

Min mamma (Judith) är säljare, pappa (Miles) mäklare. De är sällan hemma, vilket vore bra om inte min överbeskyddande bror tog de tillfällena i akt att göra sig själv till husets herre. Vilka fester vi hade kunnat ha annars. Fan vad jobbig han är när han blir sån där. Tror sig veta vad som är bäst för mig! Han är ju bara två år äldre, vilket han konstant påpekar. Annars är vår en bra familj. Vi har ett stort fint hus och jag kan tänka mig att både mamma och pappa tjänar bra med pengar. Det skall jag också göra. Jag skall bli modell eller skådis när jag gått ut skolan. Till dess skall jag göra det bästa av min skoltid!

Matt är killen i mitt liv nu. Han är bara såå cool! Han är 21 och har egen MC. Han jobbar som mekaniker och brukar ta med mig på en del balla fester. I sommar skall vi åka till Los Angeles på hans MC på semester. Jag har inte frågat mamma ännu, men det får jag säkert.

Nyckelord:

Tuff

Snygg

Naiv

Positiv

Åsikter om de andra:

Mark: min överbeskyddande bror. Spelar mycket sånt där rollspel med sina kompisar. Det får väl han göra om han tycker det är kul. Han försökte dra in mig i det för ett par år sedan, men jag ser faktiskt inte vad som skulle kunna vara så intressant med det. Nä, jag skall på fest istället. Låt dem sitta nere i källaren med sina tärningar!

David: David spelar i skolans fotbollslag. Vi har träffats på en del fester. Han vet om att ag röker och att jag provade droger på den där festen, men han har lovat att inte säga något. David är jätteschysst faktiskt. Undrar vad en sån som han ser för kul i det min brorsa och hans polare gör? David är dessutom jättesöt och verkligen vältränad.

Johnny: Stackars kille, smal och tanig och blyg som få. Tillhör nördgänget. Pratar knappt alls. Om han inte vore så introvert och brydde sig lite mer om sitt utseende skulle han nog komma ifrån det där depressiva som hänger runt honom. Fasen, han skulle kanske till och med vara lite söt...?

Cliff: Tyken och jobbig. Tycker inte om honom.

Alex: Har aldrig träffat honom.

Scen 2

Den här scenen spelas som en actionscen. Börja med att låta spelarna beskriva sina karaktärer för varandra. Låt sedan den som spelar Anghel inleda scenen med att berätta vad som skall hända. När de anfaller butiken bör det bli så blodigt som möjligt. Antagligen fixar spelarna det själva men uppmuntra dem gärna att vara så våldsamma som möjligt om de är sega i starten.

Spela scenen i högt tempo och låt spelarna göra lite som de vill. Låt inte scenen hålla på allt för länge. Avbryt när du känner att det räcker med våldsamheterna. Spelarna behöver inte döda alla. Det kommer ske utanför spelet ändå. Den här scenen bör ta mellan fem och tjugo minuter.

Om du vill, för att hjälpa dig i de följande scenerna kan du föra avteckningar över vad spelarna gör. Det är mest för att underlätta beskrivandet av brottsplatsen så om du tror att du minns vad som hänt ändå så kan du hoppa över det. Under speltest märkte vi att det inte direkt behövs.

Folk i butiken:

Amy och Matt. Amy (från scen 1) är händelsevis i butiken med sin pojkvän Matt. De står och dividerar om vilken öl de skall köpa. Matt är ca 180 lång, har långt hår och är klädd i blåjeans och en svart läderjacka. Amy har sin röda kappa. Beskriv henne inte som Amy, dock utan beskriv henne som en ung vacker kvinna.

Gammal gubbe som har gått ut på kvällen och skall köpa kattsand. Klädd i beige jacka och matchande byxor. Över detta har han en gammal regnkappa. Han stödjer sig på en käpp och tittar närsynt på kattsandpåsarna.

Kassören. Ung kille på 17 år. Tatuerad på båda armarna, piercad lite här och var i ansiktet. Lite hip-hop stil med byxorna vid knäna. Kommer någon fram till kassan säger han 'wazzup?' Under disken finns ett hagelgevär.

Vid kassan står en medelålders man och skäller på kassören för att de inte har riktigt kaffe, utan bara de-caf och maplenut-crunch. Mannen har rödlätt hår och svart t-shirt, svart skinnjacka och svarta jeans och en cigarett i handen som inte är tänd. Det är något irländskt över honom.

Ett ungt par som skall hyra film. De står och väljer vad de skall se och hon kan inte bestämma sig. Ser ut som collegeungdomar.

En medelålders kvinna som ser ut att vara festklädd under sin regnkappa. Hon står i delikatesshyllan och försöker hitta något som skulle kunna likna en delikatess i en sån här butik.

En äldre säkerhetsvakt. Ca 60. Gråhårig med brun uniform. Han är där för att köpa med sig donuts till jobbet. Han har en revolver i bältet.

En lodis sitter utanför butiken och tar tillfälligt skydd för regnet. Lodisen har lyckats skramla ihop till två öl och en limpa.

En lastbilschaufför med sketna jeans, dunväst och keps. Han är orakad och luktar sprit. Han är inne i butiken för att köpa tuggtobak och några porrisar.

Inledning Anghel Petrica

Stunden har kommit. Efter månader, för en del år, av spionerande och infiltrerande skall staden bli Sabbatens. Camarillahundarna skall slaktas i drivor, eller jagas ut för att aldrig återvända. Staden skall bli sabbatens nya högborg och därifrån skall övriga USA kämpas in i Sabbatens fålla. Många modiga Sabbat kommer falla inatt men de gör det för en god sak.

Er uppgift i anfallet är att krossa stadens Elysium. Det är ett konsthistoriskt museum. Camarillan gillar ju sånt tjafs. Tydligen skall det vara ett toreador klanmöte där inatt och det är dem ni skall slakta. Det kommer inte att bli något problem. Toreadorer är fjollor och du har hela dit pack bakom dig. Det starkaste packet i det här anfallet.

Men först har du bestämt att packet skall belönas. De har skött sig exemplariskt den senaste tiden och de har förtjänat något speciellt. Och vad kan vara bättre än en gammal hederlig massaker. Dessutom är det ett bra tillfälle att fylla upp sig med blod före ett stort anfall. Inte långt från Elysiet ligger en Seven eleven butik. Perfekt.

Anghel Petrica

117 år

Tzimisce, Ductus

Anghel är en elak, kallblodig typ. Det måste han vara eftersom han är Ductus för ett av de värsta och absolut våldsammaste packen i Nordamerika. Packet har haft en fruktansvärd omsättning på sina medlemmar. Men Anghel har alltid funnits där. Han startade inte som Ductus men det tog inte lång tid före han fick chansen. Och han grep den med båda nävarna och vägrade släppa.

Anghel har utmanats fler gånger än han orkar räkna men det har aldrig varit ens nära att han blivit besegrad. De som utmanat honom har alltid varit nya rekryter som inte insett att bakom Anghels hårda yttre och hans fasta styre finns en kärlek till sina packmedlemmar. Han ger dem precis vad de vill ha, i små doser och ibland låter han dem freaka ut som de vill. Hans män respekterar honom djupt när de väl lärt känna honom.

I strid är Anghel mycket kompetent vilket är den främsta anledningen till att han kunnat hålla sin plats som Ductus så länge. Han är fullständigt hämningslös och kallblodig. Han tvivlar inte en sekund att slita sina fiender i stycken oavsett om de är mäktiga camarillas eller en småskolefröken. Men han lämnar gärna plats åt sina packmedlemmar så att de kan få frossa i sin blodslust. Men finns det byten åt alla vad är han in som om det inte fanns någon morgondag. Eller natt.

Utseende:

Med hjälp av sina krafter byter Anghel utseende lika lätt som han byter byxor. För tillfället har han valt att se ut som hans egen vision av Lucifer. Bockskägg, spetsig näsa, smalt ansikte och ett par små horn i pannan. Han gillar att gå klädd i svarta läderbyxor med snörning på sidorna av benen. Till det har han ett par uppsnörade kängor och en vit kråsskjorta, uppknäppt nästan ända ner till naveln. Anghel brukar gå omkring med en spatserkäpp, som han gärna använder i strid.

Åsikter om de andra:

Bobby Chainsaw, Brujah *antitribu*

Anghel har stor respect för Bobby som krigare. Han är ett monster i strid, t.o.m. värre än Anghel själv. Han kan dock vara aningen trött på Bobbys vildsinthet och att han ständigt går i frenzy i tid och otid. Visst, en sabbat skall inte hålla tillbaka besten men ibland kan det vara taktiskt att lugna sig lite.

Tinitus Dakota, Gangrel *antitribu*

Som den näst äldsta, överlevande medlemmen (efter Anghel) så är Tinitus närmast som en bror för Anghel. De trivs fantastiskt bra i varandras sällskap och kompletterar varandra mycket bra i strid. Om det bara inte var för Tinitus envisas med att våldta nästan alla kvinnor de möter i strid eller när de jagar. Trots att han är vampyr...

Perry "Barkarrgh" Trenshaw, Black Spiral Dancer

Den nyaste medlemmen i packet, rekryterad av Tinitus. Perry har inte bevisat sig i strid än så Anghel har inte velat fatta någon egentlig åsikt om honom än. Han verkar ok och Anghel litat på Tinitus omdöme. Lite galen verkar han visserligen, men det gör inte Anghel någonting. Tvärtom.

Bobby Chainsaw

51 år

Brujah antitribu

Bobby är typ den fetaste jävla Brujahn i hela USA. Ja, Brujah *antitribu* alltså. Han kan spöa vem som helst. Han piskar dem med sin potence och sin celerity och om de är grymma de med så tar han till motorsågen. Den där motorsågen har han haft skitlänge och den har liksom gett honom hans namn. Bobby älskar verkligen sin motorsåg och vårdar den varje dag. Smörjer den och sånt. Pratar med den och smeker den. Ha ha, ja han är en sjuk jävel.

Bobby har ganska svårt för att ta det lugnt. Han är alltid uppe och far runt, kan inte sitta still liksom. Om han tvingas stanna i ett runt går han av och ann och börjar klättra på väggarna. Bobby är känd för sina bärsärkargångar. När han går i frenzy så finns inget som kan stoppa honom. Och han går i frenzy väldigt ofta. Han vet att Anghel, packledaren, är ganska trött på det men Bobby kan ju inte förneka sin natur. När han är i frenzy så känner han en frihetskänsla som han aldrig känner annars. Som om han är på toppen av världen och ser ner på alla andra. Och ingen är hans överman.

Vilket ju i och för sig är sant. Ingen kan ju spöa Bobby. Han tar alla, med ena handen bakom ryggen. En gång, för en kort sekund, funderade Bobby på att utmana Anghel på duell om Ductus platsen. Men han insåg att Anghel gör ett bra jobb och låter honom själv och de andra grabbarna göra som de vill till stor del. Så Bobby ändrade sig. Men han skulle kunna ta Anghel, om han ville.

Utseende:

Eftersom han så ofta fightas och går i frenzy så håller sällan Bobbys kläder särskilt länge. Så han brukar klä sig i sånt som är lätt att skaffa nytt. Vanligtvis är det en t-shirt och ett par jeans. Han har kängor på fötterna, för de går inte sönder så ofta. Utom när de blir blodiga av att han stampar på folk. Men det gör inte så mycket.

Bobby har rakad skalle och ringar lite här och var i ansiktet. I öronen, ögonbrynen, näsan, läpparna och tungan. Och de är många. Han har ganska kraftig skäggstubb och hans ögon är djupt sjunkna i hans ansikte vilket ger honom ett otäckt utseende, speciellt som han gillar att sminka sig svart runt ögonen för att förstärka effekten. Bobby gillar att se läskig ut. Därför har han även klivit sin tunga på mitten ett par centimeter. Det gör att han talar lite otydligt men det uppvägs av skrämseffekten.

Åsikter om de andra:

Anghel Petrica, Tzimisce

Packets Ductus och en kompetent sån. Bobby gillar honom och lyder hans order om de inte kommer i vägen för hans frihet. Det gör det sällan för Anghel vet vem han har att göra med. Bobby tror att Ductusen nog är lite rädd för honom och att han skall ta hans plats så han låter honom göra lite som han vill. Vilket passar Bobby bra.

Tinitus Dakota, Gangrel antitribu

Tinitus var med i packet före Bobby kom med i det och han och Anghel verkar vara gamla vänner. Tinitus är ok och han slåss bra, men inte lika bra som Bobby så klart. Och han brukar få för sig att våldta massa kvinnor hela tiden. Både människor och vampyrer. Bobby gillar att skrämmas men ibland blir han själv rädd för Tinitus. Han är en riktigt sjuk snubbe!

Perry ”Barkarrgh” Trenshaw, Black Spiral Dancer

Nyast i packet. Tinitus rekryterade honom och han har inte varit med i någon strid än. Bobby kan inte respektera någon som inte varit i strid vid hans sida än men han verkar lovande och han är lagom sjuk på ett sätt som Bobby gillar. Inte läskigt sjuk som Tinitus, utan bara häftigt morbida.

Tinitus Dakota

74 år

Gangrel antitribu

Tinitus är en hård och kall kämpe. Han trivs i stridens hetta och får något djuriskt över hela sin gestalt när han slåss. Men han låter aldrig sina känslor styra honom för mycket utan han har hela tiden full kontroll över sina handlingar. Nästan hela tiden i alla fall. Bara en sak kan få honom att tappa besinningen. En vacker kvinna.

Någonstans i Tinitus förflutna, han minns inte ens själv när eller var, skedde något som kom att färga hela hans syn på kvinnor och hur han reagerar på dem. Han har en väldigt komplicerad relation till dem. Han hatar dem och älskar dem samtidigt. Han äcklas av dem men vill ändå ha dem. Detta har lett till ett mycket avvikande sexuellt beteende. När Tinitus träffar en vacker kvinna börjar genast en inre kamp i honom mellan att vilja döda kvinna och spotta på liket och att vilja älska henne och älska med henne. Det blir ofta en otäck kombination av de båda valen och han våldtar kvinnan till döds. Detta har han gjort med både mänskliga och vampyrkvinnor.

Tinitus utstrålar en slags tystlåten hotfullhet, speciellt mot kvinnor. Det är svårt att bli vän med honom men om man väl lyckas så har man en trogen kamrat. Antagligen är det få som skulle vilja vara hans vän på grund av hans hotfulla sätt, men i en fight är man glad att ha honom på sin sida. Hans klor blixtrar snabbare än man hinner reagera och de är garanterat träffsäkra.

Utseende:

Tinitus har ett grovhugget ansikte med grov käke. Hans mun är alltid sammanbiten på ett argt, hotfullt sätt som tillsammans med hans stirrande blick ger ett väldigt otrevligt intryck och får folk att snabbt vända bort blicken. Tinitus gillar också att visa sina huggtänder för att ytterligare skrämmas.

Han har kort brunt hår och ett litet skägg runt munnen. Hans hår är ofta fullt med jord och sand och hans ansikte är allt som oftast smutsigt av samma sak. Tinitus går klädd i en gammal jeansjacka med tryck på ryggen som sedan länge flagnat till oigenkännlighet. Han brukar ha ett linne under jackan och ett par jeans över sina cowboyboots. Ibland, när han är på humör, tar han på sig en gammal Stetsonhatt.

Åsikter om de andra:

Anghel Petrica, Tzimisce

Anghel kan nog anses var den enda som Tinitus verkligen bryr sig om. Tinitus ser sig själv som Anghels beskyddare och han skulle nästan gå så långt som att ge sitt liv för sin Ductus. Aldrig har Tinitus ifrågasatt Anghels auktoritet och de är nu de enda medlemmarna som varit med i packet nästan ända från början.

Bobby Chainsaw, Brujah antitribu

Bobby är en komplett galning men en skicklig krigare vilket Tinitus har stor respekt för. De är väldigt olika som personer men Tinitus gillar ändå Bobbys sätt. När Bobby är i frenzy, vilket han är ganska ofta, så ser Tinitus en lycka och frihet i honom som han gärna själv skulle vilja ha.

Perry ”Barkarrgh” Trenshaw, Black Spiral Dancer

Det var Tinitus som rekryterade Perry till packet för att ersätta en av dess fallna medlemmar. Perry är något av ett osäkert kort så Tinitus håller noga koll på honom så att han slipper få skulden för något dumt Perry kan tänkas hitta på. Han rekommenderades av en bekant till Tinitus, en malkavian antitribu. Perry är psykiskt instabil, så egentligen borde han passa i packet men han har inte varit med i någon strid tillsammans med packet än och har därigenom inte kunnat bevisa sin styrka.

Perry ”Barkarrgh” Trenshaw

29 år

Black Spiral Dancer

Perry föddes på ett mentalsjukhus. Det var mitt under en stor kravall som var resultatet av en massrymning. Det brann i sjukhuset och Perrys mamma dog i lågorna. Perry sveddes svårt. Kravallen slogs ned men en av fångarna gömde Perry och födde upp honom på sitt eget sätt. Sjukhuset var dåligt skött och fångarna i flygeln där Perry föddes turades om att sköta om honom utan att någon ur personalen märkte det.

Allt det där har minst sagt satt sina spår på Perry. Han är fullständigt bindgalen. Om man tar en uppslagsbok i psykologi så kan man hitta så gott som alla psykiska sjukdomar som finns i Perry. Men han är bra på att dölja det. Annars skulle han inte överlevt så länge som han gjort. Han brukar mest ge ett intryck av att vara obehagligt morbida och i allmänhet läskiga. Men om man känner honom en längre tid så märker man snart hur det egentligen står till. Ingen i Sabbatpaketet känner till hur Perry egentligen är. Om det kommer fram kommer de antagligen döda honom.

Perry är en veritabel stridsmaskin. I en fight så släpper han fullständigt sina hämningar och går loss med allt han har. Han har inte varit i strid vid sidan av sitt nya pack än så de har inte märkt det. Men när han hamnar i strid så kan inget stoppa honom.

Utseende:

Perry är smal, på gränsen på att vara utmärkt glad. Trots detta är han full med seniga muskler och han brukar överraska med sin styrka. Hans ansikte är smalt och utmärkt glad med någon veckas skäggstubbe. Perry har en stirrande men frånvarande blick och hans mun är gärna öppen som om han när som helst skall säga något. Perry har kort svart hår som spretar åt alla håll. Han brukar gå klädd i en gammal tvångströja, som naturligtvis inte är knäppt och igenspäänd. De långa armarna fladdrar åt alla håll när han går runt. Han brukar ha ett par slitna jeans eller andra byxor på sig. Skor använder han inte alls.

Åsikter om de andra:

Tinitus Dakota, Gangrel *antitribu*

Tinitus var den som rekryterade Perry. De känner inte varandra så väl utan träffades genom en gemensam bekant, en malkavian *antitribu*. Perry känner ett ansvar att visa sig värdig för Tinitus men det kommer inte vara särskilt länge när Perry drabbas av något slags psykos. Men Tinitus är ändå det närmaste en vän han kan komma. Tinitus är hård och kall men Perry fascinerar av hans ovana att våldta så gott som allt av kvinnligt kön. Det är ett underligt beteende för en vampyr...

Anghel Petrica, Tzimisce

Eftersom Perry är så ny i paketet har han knappt hunnit skaffa någon uppfattning om någon. Men de andra, speciellt Tinitus, verkar ha stor respekt för Anghel så Perry lyder honom. Han har varit vänlig mot Perry hittills vilket också gjort att Perry ser honom som en bra ledare.

Bobby Chainsaw, Brujah *antitribu*

Bobby verkar vara en galning han med men inte alls av Perrys kaliber. Bobby kan aldrig sitta still och går ofta i frenzy, något som Perry märker irriterar Anghel. Men Bobby får hållas för han är en bra soldat. Bobby har en motorsåg som han är sjukligt fäst vid. Perry gillar Bobby för han påminner honom om honom själv.

Scen 3

Beroende på vad spelgruppen föredrar kan denna scen handla om antingen problemlösning, karaktärsspelande eller en blandning av båda. Beskriv brottsplatsen så verkligt och otäckt som möjligt för att belysa att det här är verklighet och inte någon fantasi. Poängtera speciellt att skadorna på offren inte gjorts med huggtänder och klor utan med vanliga tänder, fingrar och tillhyggen. Men var inte för övertydlig. Känn efter hur spelarna spelar scenen. Beskriv inte mer än nödvändigt om du märker att de hellre karaktärsspelar än löser något brott. Det är inte meningen att de skall komma fram till vem som gjort detta. Spelarna kommer antagligen fundera på om de är kvar i World of Darkness eller vad som egentligen händer och de skall inte få några klara svar på det än.

Börja den här scenen med att Fred vevar ned rutan för att tilltala Joe och Roberta. Sannolikheten är stor att de båda grupperna kommer råka i luven på varandra. Antagligen kommer de samarbeta någorlunda professionellt i alla fall och hålla käbblandet till en verbal nivå. Om inte annat är det fullt av poliser på platsen som genast bryter upp eventuella slagsmål eller liknande.

Agenterna har ju egentligen ingen rätt att vara på platsen vilket kanske bör påpekas till Joe och Roberta. Men Agenterna kan antagligen bluffa sig genom att t.ex. säga att papper är på väg. Scenen håller inte på länge nog för att det skall kunna kollas upp. Avsluta den här scenen när du känner att spelarna antingen undersökt platsen tillräckligt mycket eller när rollspelandet börjar ebba ut. Du kan avsluta med att en polis kommer fram och meddelar att vittnet på sjukhuset vaknat och är redo att förhöras.

Brottsplatsen

Seven-eleven butiken är totalt förstörd. Hyllor är välta, fönster är sönderslagna, varor ligger spridda i hela butiken och det är blod överallt. Förstörelsen är total och det stinker av blodslukt blandad med öl och sprit. Men värst av allt är ändå de sargade kropparna som ligger utspridda överallt i lokalen. Här får du som spelledare försöka beskriva den förödelse karaktärerna har åstadkommit i scen 2. Dessutom kan dessa fynd göras beroende på när du stoppade scen 2. Använd dig av dina eventuella anteckningar, eller helt enkelt ditt minne av vad som hände.

På toaletten ligger Matt och Amys kroppar. Matts kropp är i det närmaste itusliten (närmare undersökning visar att någon har kört in en hammars 'spikutdragardel' i hans kropp och metodiskt dragit sönder den) och sönderslagen (med en hammare). Amys sönderslitna röda kappa ligger strax utanför toaletten i en liten pöl av blod. Amy själv är naken och verkar ha blivit våldtagen och sedan strypt till döds eller tvärt om, bestäm själv). Hon har även bitmärken i halsen och runt munnen.

Någon av personerna i scen två är begravd längst ner i en frys med flera påsar kattsand över sig. Denna person är i livet om än knappt, beroende på när karaktärerna hittar honom/henne. Någon har gått loss på både inredning och lik med en motorsåg (en del av skadan på kropparna är gjorda efter deras död). Denna går att finna i butiken, utan bensin. Det finns en namnlapp på den som indikerar att den tillhör Miles O'Donnell (Marks & Amys far).

Offren har blivit klösta, rivna, bitna, och i övrigt vandaliserade på de mest avskyvärda sätt. Ibland har gärningsmännen använt sina bara händer till att formligen gräva i offrens kött. Många av offren saknar ansenliga mängder blod och har groteska tuggmärken på halsen. Ägaren till butiken, en polack vid namn Manny Patakowski, kommer vid lämpligt tillfälle. Han har vissa kontakter inom undre världen, närmare bestämt den Ryska maffian. Han är därför nervös inför poliserna men samarbetar villigt för att inte väcka misstankar. Han kan visa övervakningskameran och ge poliserna bandet från den.

Inledning, Fred & Karen:

Chefen på byrån hade bara gett er grundläggande info. Någon har gått bärsärk på Seven eleven. Mördat hela butiken. Antagligen något drogrelaterat. Egentligen har ni ingen befogenhet att lägga er i fallet. Det ligger hos Chicagopolisen. Men ni har mer eller mindre fått order om att bluffa er in på brottsplatsen och lägga er i utredningen. Någon högt upp i Byrån vill ha er där.

Polisbilarnas strålkastare reflekteras i den regnvåta asfalten. Bilarnas saftblandare färgar världen först blå, sen röd. Blå. Röd. Blå. Röd. Polisens gula band spärrar av hela kvarteret och en polis med megafon talar om för folket som samlats bakom bandet att det finns inget att se. Ni rullar förbi avspärrningen som en polisman håller up åt er när han får se era statliga nummerskyltar. Framför butiken står tre personer och pratar. En är en polisman och de andra två verkar vara polisdetektiver. Fred känner genast igen båda två och stannar bilen precis bredvid. Genom dörren på butiken kan ni se förödelser. De blodiga fönsterrutorna talar sitt eget tydliga språk. Med regnet smattrande mot biltaket glider rutan på förarsidan ner...

Inledning, Joe & Roberta:

Polisbilarnas strålkastare reflekteras i den regnvåta asfalten. Bilarnas saftblandare färgar världen först blå, sen röd. Blå. Röd. Blå. Röd. Polisens gula band spärrar av hela kvarteret och en polis med megafon talar om för folket som samlats bakom bandet att det finns inget att se. Ni är här för att undersöka vad som verkar vara en massaker i en Seven eleven butik. När bilen stannar utanför butiken skyndar en polisman fram och förklarar situationen. Han har ett uttryck av illamående i ansiktet och sväljer hårt innan han börjar prata.

- Det är kaos där inne. Kroppar överallt. Jag har aldrig sett något liknande. Jag fattar inte ens hur någon kan ha gjort något sånt.

Han sväljer ytterligare en kväljning och kastar en blick mot de blodiga rutorna på butiken.

- Ägaren är på väg. Och vi har ett vittne på sjukhuset. Han opereras just nu och vi vet inte om han kommer klara sig. Vi har inte kollat längre in i butiken, vi lämnar det nöjet till er. Lycka till.

Han skyndar iväg till sin bil för att undvika regnet. Genom dörren på butiken kan ni se förödelser. Med motvilliga steg går ni framåt och ni stålsätter er inför den syn som skall komma. Innan ni hinner fram kommer en till bil rullande förbi avspärrningen. Statliga nummerskyltar. Den stannar precis bredvid er och rullar ner rutan...

Joe Walsh

45 år

Kriminalkommissarie, Chicago mordrotel

Hej, jag heter Joe. Tja, vad skall jag berätta om mig själv? Jag är 45, änklings med en son som precis börjat jobba på en bensinstation. Min fru dog för nio år sedan i en bilolycka. Rattfylla körde rakt på henne från sidan. Hon låg på sjukhuset i flera veckor innan hon dog. Koma. Jag fick aldrig chansen att ta farväl.

Efter Ellens död, ja min fru alltså, bröt jag ihop fullständigt. Jag kunde inte jobba eller ens gå ut. Min son fick ta hand om mig, med hjälp av min syster. Jag gick i terapi och drog på mig hejdlösa räkningar. Men det hjälpte faktiskt. Jag kom över Ellens död och jag kunde tillslut återgå till arbetet. Men det kändes fel på något sätt. Jag jobbade på trafikroteln på den tiden och allt påminde mig om henne. Jag bestämde mig för att göra det som jag alltid velat men aldrig vågat. Ellen hade alltid tyckt att jag skulle försöka men det hade aldrig blivit av. Nu tänkte jag göra det för hennes skull. Jag skulle bli FBI agent. Ansökan gick bra. Mina år i kåren gav extra poäng i utvärderingen och jag kom till sluttesten. Där mötte jag en ung polis vid namn Fred Nimitz. Vi pratade en del och gav varandra tips och idéer. Det kändes som om vi blev bra kamrater. Men i slutändan så blev han utvald medan jag fick avslag. Vi hördes aldrig av efter det. Men jag hörde att det gick bra för honom. Att han gjort ett namn av sig inom Byrån.

Själv återgick jag till min gamla tjänst. Jag blev åtminstone befordrad till mordroteln. Bättre betalt men ett jobb som verkligen deprimerar. Man ser inte mycket gott i mitt yrkesutövande. Ibland fångar man en mördare vilket gör att det känns värt det ett tag. Men man hänger alltid på avgrundens kant. När min son flyttade började jag dricka. För att kunna stå ut. Jag vet, det är jävligt dumt men med en flaska i handen känns det uthärdligt en stund. Men jag har ju hamnat i en ond cirkel. Dricker jag kan jag inte göra mitt jobb ordentligt och då tar jag inte fast någon mördare. Vilket leder till att jag blir deprimerad och dricker mer.

Det finns en liten ljusglimt i allt mörker. Den senaste tiden har jag jobbat med en brottsplatstekniker som heter Roberta Nimitz. Freds exfru av alla personer. Men hon är en vacker kvinna och när jag jobbar med henne är det som om jag kan stänga ute allt det onda. Men jag sköter mitt jobb, eftersom vi jobbar tillsammans. Jag har faktiskt inte druckit något den senaste veckan. Men jag tror inte det kommer att bli någonting. Jag är för gammal för att starta något nytt och jag tror inte Roberta kommit över Fred riktigt. Hon pratar om honom ganska ofta. Men lika ofta pratar hon om vilken dålig make han var.

Åsikter om de andra:

Roberta Nimitz

Min partner den senaste tiden. Jag tycker väldigt mycket om att jobba med henne och hon är en fantastisk kvinna. Hon är en mycket skicklig brottsplatstekniker och tillsammans har vi haft stationens bästa statistik vad det gäller lösta brott de senaste månaderna. Det är som om hon tar fram det bästa ur mig.

Fred Nimitz

Jag tycker verkligen inte om den mannen. Till en början kom vi bra överens. Men det kändes som om han alltid var falsk på något sätt. Som om han aldrig talade hela sanningen. Jag antar att det gjort honom till en bra FBI agent. Vi har inte träffats på sju år men sen jag började jobba med Roberta har jag fått höra en del om honom. Saker som inte direkt sätter honom i ett bättre ljus.

Karen Geldof

Jag känner henne inte sen tidigare.

Personlighetsdrag:

Joe är en nedbruten man. Det enda han lever för är sin son. Varför han fortfarande är polis vet han inte ens själv. Det enda som ger honom tröst är spriten. Flera gånger har han suttit med tjänstevapnet i handen i den mörka lägenheten och funderat på att skjuta sig själv. Men varje gång har han tänkt på sin son och på att han inte vill svika sin döda fru.

I allt mörker finns nu ett hopp. Roberta Nimitz. Hon kan vara den som får honom att vända på den neråtgående spiralen och faktiskt komma till rätta med sitt liv. I hennes närvaro skiner han upp och får ny energi. Men när de går hem för dagen så känns det hopplöst och han "vet" att Roberta aldrig kommer besvara hans känslor.

I jobbet är Joe en skicklig polis, när han är nykter. Han har ett vaksamt öga för detaljer och kan dra snabba slutsatser i kritiska situationer. Men allt våld och ond bråd död tär på honom och han orkar ibland inte se på förödelsen. Förr meddelade han alltid de anhöriga själv men det orkar han inte längre. Ibland vill han bara vända ryggen mot allt men samtidigt känner han en skyldighet att göra sitt jobb. Spriten är ibland hans enda vän.

Nyckelord:

Försupen
Deprimerad
Uppmärksam
Känslofull
Filantrop

Fred Nimitz

37 år

Special Agent, FBI

Tjena, Fred var namnet. Jag är special agent inom FBI, stationerad här i Chicago. Jävligt coolt jobb faktiskt och jag är bra på det. Har varit agent i sju år nu. Befordran efter befordran. Snart kommer jag vara platschef här i Chicago. Men jag kommer inte att nöja mig med det. Jag skall ända till toppen. Jag har bluffat mig uppåt förut men det innebär ju inte att jag inte är bra på mitt jobb. Till och med när jag sökte så körde jag med en fint för att gå förbi en loser som hette Joe. Walsh i efternamn tror jag. Skit samma vad jag gjorde men jag fick platsen istället för honom i alla fall. Tror han är snut fortfarande. Kommer ingen vart. Men han hade ju ingen framtid inom Byrån ändå, jag gjorde honom en tjänst.

Jag har förlorat ett par partners under de sju åren som gått. Vi har varit först in vid tillslag och de har helt enkelt varit klumpiga. Knappast mitt fel att de lyckas bli skjutna i ryggen. Jag hade ju annat att göra. Min första partner saknar jag visserligen. De andra var inte mycket värda men han var som en far för mig. Farsan dog ju i Vietnam så jag har växt upp med morsan. Hon är ju ett jävla socialfall så jag stack så fort jag fyllde 18 och jag har aldrig sett tillbaka. Tror hon är död nu. Så Hank blev den far jag nästan aldrig haft. Men så föll han ut genom ett fönster under ett vilt slagsmål vid en razzia. Jag gick faktiskt på hans begravning.

Jag var gift ett tag. Nästan fem år. När vi träffades, på en brottsplats av alla ställen, var det kärlek vid första ögonkastet. Men det svalnade snart. I alla fall från min sida. Jag vet inte hur Roberta känner men jag tröttnade på henne. Hon är helt enkelt för tråkig. Jag skaffade mig ett par älskarinnor så att jag stod ut ett tag till men när Roberta fick reda på det tog det hus i helvete. Hon skrek och kastade grejer och sen grät hon konstant i en vecka. Så jag stack. Skickade skilsmässopappren med bud. Jag träffade henne för första gången på tre år för ett tag sen. Det går tydligen bra för henne. I jobbet alltså. Hon har inte träffat någon ny verkar det som. Inte så konstigt, så trist som hon är. Hon verkade förresten inte glömt mig helt. Men skit i henne. Subba.

Sen dess har jag varit unkarl och det trivs jag med. Det finns ju alltid brudar om man vill ha dem. Jag menar, jag ser ju bra ut och sen är det bara att skryta lite om att man är FBI agent så lägger de upp sig. Lätt som fan. Sen är det bara att dra någon vals om att man är på ett hemligt uppdrag och inte kan ringa på ett tag och så slipper man dem. Min senaste kollega är en ganska ung tjej. Vi har jobbat ihop något halvår nu och det går bra. Hon har bra koll och vi jobbar bra ihop. Det är ju inte fel med en brud heller efter alla gubbar man jobbat med.

Åsikter om de andra:

Joe Walsh

Gammal ärkesnut. Det var aldrig meningen att han skulle bli något annat. Han är säkert bra på det men sånt som jag håller på med går långt över hans huvud. När vi sökt till Byrån samtidigt höll han bara på och gnällde om sin döda fru hela tiden. Han borde väl kommit över det nu men jag har knappt sett till honom sen jag blev agent.

Roberta Nimitz

Min exfru. Världens gråaste, tråkigaste jävla människa. Alltså, jag gillar att gå ut på krogen, dricka lite och ha kul. Men hon ville bara sitta hemma och ”planera vår gemensamma framtid” som hon kallade det. Jag var hemma mindre och mindre och till slut ville hon inte knulla längre. Så jag letade upp andra brudar. Så gick det som det gick. Men det var ju hennes eget fel. Hon drev mig till att knulla med andra. Jag skiter i henne nu. Men hon ringer ibland sen vi träffades för några månader sen. Gnäller om att hon är ensam och skit. Jag funderar på att byta nummer...

Karen Geldof

Min senaste partner. I jobbet alltså. Men hon är en riktig läckerbit så jag funderar på att stöta på henne. Hon har ju schyssta rattar också. Och jag tror hon är intresserad av mig också. Hon tittar på mig på det där sättet. Jag kan ju alltid sätta på henne och funkar det inte så kan jag begära hennes förflyttning. Jag har ju befogenhet till det. Annars är hon ju en bra agent, en av de bästa jag jobbat med.

Personlighetsdrag:

Man kan sammanfatta Freds personlighet med ett ord: Svin. Fred bryr sig inte om andras känslor utan ser bara till sitt eget välbefinnande. Han raggas på krogen och dumpar tjejerna dagen efter. Han ser bara till sin egen säkerhet vid farliga situationer inom jobbet. Och han Ljuger. Konstant. Det är inte det att han är mytoman utan snarare att han är så bekväm med att ljuga att det numera är lättare än att tala sanning.

Fred är bra på sitt jobb, men lika ofta tar han äran för saker han inte gjort. Det har gjort honom till chefernas gullegris. Han slickar uppåt och sparkar neråt. Han kommer gå långt så länge ingen upptäcker hur han egentligen är.

Trots sin attityd är Fred väldigt charmig. Han vet alltid precis vad han skall säga för att få personer att känna eller reagera precis som han vill. Men om man spenderar lång tid med Fred, som Roberta gjorde, så lyser hans sanna personlighet igenom. Och ibland, ganska ofta när han inte vill ha ut något speciellt ur någon så bryr sig Fred inte ens om att vara trevlig. Slöseri med tid enligt honom.

Nyckelord:

Charmig
Otrevlig om situationen inte kräver charm
Självisk
Känslokall
Kvinnokarl

Karen Geldof

32 år

Special agent, FBI

Ja, jag är släkt med Bob Geldof. Men på väldigt långt håll. Han är någon kusins svärfars systers farsa. Vi har aldrig träffats. Så vi behöver inte snacka mer om honom va?

OK, skall jag berätta om mig själv då? Jag jobbar som agent inom FBI här i Chicago. Jag förflyttades hit för ett halvår sedan ungefär från huvudkontoret. Det är faktiskt bara två år sedan jag blev agent. Vanligast är väl att man går från att vara t.ex. polis in i FBI men jag gick direkt från collegestudier in i Byrån. Jag pluggade väldigt länge för det intresserade mig. Tydligt hade jag bland de bästa resultaten genom tiderna. På intagningsproven i Byrån alltså. Jag antar att det är för att jag alltid koncentrerat mig till hundra procent på vad jag gör. Enligt mina vänner är jag väldigt intelligent och bildad. Jag har alltid koncentrerat mig på mina studier eller mitt jobb. Aldrig brytt mig om typ pojkvänner. Men det finns ju orsaker...

Jag var först i klassen att utveckla bröst. Vänta, jag skall förklara vad det har för relevans snart. Jag kände mig som ett missfoster. Alla stirrade på mig och de där klumparna som bara var i vägen och gjorde att mina kläder passade dåligt. Jag mådde jättedåligt och försökte dölja dem i bylsiga, stora tröjor men då blev det bara värre när jag väl var tvungen att ta av tröjan av någon anledning. Jag vågade aldrig vara med på gymnastiken och till slut tvingade de mig. Jag grät hela natten efter det.

Jag var med i flickscouterna vid den här tiden. Hade varit det så länge jag kunde minnas. Det bästa jag visste var sommarlägren. Jag fick vara borta hela sommaren med mina vänner. Men den här sommaren hände det som skulle forma hela mitt liv från den dagen. Vår lägerledare, scoutmästare Boise, märkte tydligen att jag utvecklats. Så jag fick ha ett privat samtal med honom i hans stuga. Han våldtog mig...

Jag berättade allt för de andra ledarna och Boise åkte i fängelse. Men min bild av sex var för alltid svårtad av det. Jag kunde inte tänka på intimitet av något slag utan att den där äckliga gubbens svettiga ansikte, med dregel i mungiporna, kom för mina ögon. Jag kunde inte ens krama min egen far längre. Att bli kär i någon pojke var ju helt otänkbart. Jag har inte, sen den dagen, haft någon närmare fysisk kontakt med någon av det motsatta könet än ett fast handslag. Tänk själv hur det är att den enda sexuella upplevelsen på 32 år är en våldtäckt av en lönnfet snuskgubbe. För att slippa tänka på sånt har jag alltid koncentrerat mig på annat, framför allt studier. Och det har fört mig dit jag är nu.

Men jag tror att har kommit till en vändpunkt i mitt liv nu. Min nya arbetspartner, Fred Nimitz, är en underbar man. Jag har, för första gången sen den där natten för tjugo år sedan, starka kärleksfulla känslor för en man. Han får mig att glömma allt det där hemska. Jag hoppas, ta i trä, att han kan bli den Första. Så att jag kanske kan komma över detta. Jag känner mig som en liten skolflicka som har dagdrömmar om en klasskamrat och fantiserar ihop hur bröllopet skall se ut och vad barnen skall heta. Men det är kanske så det är att vara kär. Jag har ju aldrig varit det förut.

Men det finns en sak till. Min "mörka hemlighet". Det hände för ett och ett halvt år sedan, under ett av mina första uppdrag för FBI. Det var ett tillslag mot en knarkarkvart där vi trodde att det skulle finnas ett heroinlabb. I ett av rummen, på en solkig madrass och med en kanyl fortfarande instucken i armen, hittade jag Boise. Jag vet inte hur långt hans straff varit men han borde ju varit ute ett tag. Och han hade tydligen gått ner sig fullständigt. Han var nog närmare 60 vid det laget och han stod på knä och bad mig att inte skada honom. Jag tror inte han kände igen mig. Men framför mina ögon kunde jag bara se äcklet som våldtog mig. Så jag tryckte av. Jag sköt honom, rakt i huvudet. Jag ljög ihop att han försökt attackera mig. Och med allt heroin som fanns i hans blod så var det ingen som tvivlade på att jag talade sanning. Jag hade dödat min plågoande. Och det kändes bra. Förlösande. Jag vet att det är

fel men äntligen kunde mitt liv förändras.

Åsikter om de andra:

Fred Nimitz

Min nya arbetspartner sen jag förflyttades till Chicago. Jag tror att jag är kär i honom. Jag har svårt att avgöra riktigt eftersom det är första gången jag känner så här för någon. Men det känns verkligen rätt. Vi jobbar bra tillsammans och han är så underbart charmig hela tiden. Jag har inte sagt något än och jag vet inte om jag vågar än på ett tag men jag undrar om han inte märkt något.

Roberta Nimitz

Jag har aldrig träffat henne men hon är Freds exfru. På vad Fred berättat verkar hon vara riktig bitch. Hon ringer honom ett par gånger i veckan och gråter. Kan hon inte bara lämna honom i fred?

Joe Walsh

Har aldrig träffat honom.

Personlighetsdrag:

Karen är väldigt osäker inombords men hon döljer det, omedvetet, bakom en fasad av professionalism. Hon kan sin sak, hon är väldigt intelligent och skärpt. Men hennes förflutna gör att hon inte riktigt kan vara så fri som hon kanske skulle vilja. När hon sköt Boise släppte hon lös en del av sitt tvivel men samtidigt korsade hon en gräns hon aldrig kan gå tillbaka över. Hennes psyke är inte helt stabilt och när hon nu träffat Fred har hon börjat skapa en perfekt drömbild som inte har någon förankring i verkligheten. Hon är totalt blind för Freds eventuella svagheter och fel och hon ser inte heller sina egna misstag.

Det hela kommer att sluta i en tragedi om hon inte på något sätt bryter det nya mönstret i sitt liv. Att skjuta Boise var det bästa och det sämsta hon någonsin gjort. Som hennes liv utvecklas just nu tar det dåliga överhanden. Även om hon kan bli lycklig med Fred ett tag kommer hennes drömbild krossas och med den hennes nyvunna självförtroende. Hon är en verkligen bräcklig individ.

Nyckelord:

Svag självkänsla
Problem med intimitet
Intelligent och påläst
Psykiskt instabil
Uppmärksam

Roberta Nimitz

39 år

Brottsplatstekniker, Chicagopolisen

Hej. Roberta Nimitz, trevligt att träffas. Jag jobbar som tekniker hos Chicagopolisen. Undersöker brottsplatser och bevis som hittas där. Ja, precis som på C.S.I. Men i allmänhet är det inte så komplicerat som där. Inga plot-twists så att säga. Den som först verkar skyldig är den som är den skyldige också. I majoriteten av fallen. Naturligtvis undersöker jag inte bara mord utan enkla brott som trafikolyckor för att etablera vem som orsakat olyckan. Ingen har sagt att det är ett glamoröst jobb, men jag trivs med det och det känns som om jag gör nytta.

När jag var ung var jag alltid en ensamvarg. Jag har ett väldigt analytiskt sinne och jag gillade att undersöka saker och ting. Framför allt naturen var mitt intresse på den tiden. Jag kunde spendera timmar, om inte dagar, i skogen med ett förstöringsglas och en uppslagsbok om insekter. Samtidigt pluggade jag så mycket som gick och jag ville lära mig allt. Jag hade inte direkt några vänner på den tiden men det var inget jag brydde mig om direkt.

Jag pluggade på Harvard och fick en bra examen. Jag hade lite ströjobb men inte det jag helst ville jobba som. Jag kände mig ganska uttråkad av jobb som inte var någon egentlig utmaning. Jag började försöka skaffa mig vänner och jag fick till och med en pojkvän efter ett tag. Sean var polis och han fixade en praktikplats åt mig hos brottsplatsteknikerna. Jag hade hittat det jag ville göra. Det höll inte så länge mellan mig och Sean men vi skildes som vänner. Det dröjde inte länge förrän jag fick en fast plats hos teknikerna och jag har jobbat där i nästan åtta år nu. Vid en undersökning kom jag i kontakt med en FBI agent. Han hette Fred och det sa bara klick. Jag blev störtkär och han föll för mig också. Vi gifte oss bara fyra månader senare. Jag var så lycklig då och jag tyckte att jag hade världens bästa make. Våra jobb gjorde visserligen att vi inte alltid sågs så ofta men det gjorde det bara bättre när vi väl träffades.

Men den lyckan kunde inte vara för evigt. Jag jobbade med ett fall, en mördare som våldtog sina offer fruktansvärt brutalt innan han tog livet av dem ännu brutalare. De förskräckliga synerna som mötte mig när vi hittade offren etsade sig fast på näthinnan. Och för varje gång blev det bara värre och värre. En gång hade han tagit en skruvmejsel och... Nej, jag orkar inte berätta. Vi fick aldrig fast honom men brotten slutade ändå. Men jag kunde inte glömma dem. Jag kunde inte ha sex med Fred längre. Minnena från brottsplatserna var för starka. Och det var då Freds sanna jag kom fram. Jag försökte förklara för honom vad jag kände men han lyssnade inte. Istället gick han ut och knullade med någon annan. Eller flera andra.

När jag fick reda på det bröt jag med honom direkt. Jag flyttade hem till mina föräldrar. Efter några veckor fick jag skilsmässopappren med bud från Fred. Jag försökte prata med honom, vi kanske kunde jobba igenom det. Jag tror att jag fortfarande älskade honom innerst inne. Men han var inte intresserad. Det var slut.

Det var ungefär fem år sedan. Jag träffade honom inte på väldigt länge. Jag skaffade ny lägenhet, försökte bilda mig en ny vänkrets, eftersom tiden med Fred gjort att jag förlorat nästan alla mina gamla vänner. Men det var inte så lätt. Jag blev väldigt ensam. Jag hade ju jobbet, och nu slapp jag våldtäktsfall. Jag skulle bryta ihop om jag såg något sådant igen. Men jag saknade Fred. Fråga mig inte varför för man kan inte bete sig som ett större svin. Men det var lättare att minnas hans charm. Vi träffades för första gången sen skilsmässan för något halv år sedan. Jag försökte prata med honom men han ville inte lyssna. Jag har ringt honom flera gånger sen dess. Jag antar att jag bara vill ha lite närhet.

Åsikter om de andra:

Fred Nimitz

Jag älskar honom fortfarande. Jag har insett det nu. Egentligen vill jag nog inte göra det för han är ett svin. Jag fattar ju inte ens varför jag inte kan komma över honom. Han bryr sig inte om mig i alla fall.

Joe Walsh

Jag har jobbat tillsammans med Joe den senaste tiden och vi jobbar väldigt bra tillsammans. Joe är en väldigt trevlig man men sorgsen. Han har också sett mer än han egentligen vill. Jag trivs bra i hans sällskap och vi har varit ute och tagit en öl efter jobbet så där. Han är en av mina få vänner nu för tiden.

Karen Geldof

Freds arbetspartner. Jag har aldrig träffat henne men Fred har berättat om henne. Hon är antagligen en bimbo med stora bröst som kommer försöka sno Fred.

Personlighetsdrag:

Roberta är i grunden en stabil och intelligent person som för tillfället är något ur form p.g.a. sin obesvarade kärlek till Fred. Hon har blivit distanserad av sitt jobb och det faktum att hon inte har några vänner. Hon är väldigt ensam och det är det som gör att hon nästan fullständigt glömt Freds dåliga sidor.

Att Roberta fortfarande inte kan släpa Fred är väldigt hämmande för henne men den nya vänskapen med Joe kan vara precis vad hon behöver. Men hon måste bryta med Fred först och helt glömma det.

Robertas personlighet är annars väldigt analytisk. Hon tar reda på alla fakta innan hon fattar ett beslut. Hon är fortfarande något av en ensamvarg i det att hon sällan visar sina känslor. Men hon är inte en känslökall person. Tvärtom bubblar känslorna väldigt starkt inom henne, hon visar det bara väldigt sällan.

Nyckelord:

Analytisk
Intelligent
Hämmad
Ensam
Olyckligt kär

Scen 4

Den här scenen är väldigt beroende på den spelare som spelar psykologen, Stanford Bridges. Under förhöret är det antagligen han som sköter det mesta snacket medan de övriga spelarna försöker försvara sig och fundera över vad som egentligen hänt. Det är därför viktigt att ha en duktig, eller rättare sagt verbal, spelare som Stanford. Det bör man tänka på redan i scen ett eftersom den som spelar Stanford är den som spelar Amy.

Samtidigt finns du som SL till hands för att hjälpa den som spelar Stanford. Det finns en SLP med i den här scenen, en polis som hjälper till i förhöret. På så sätt kan du stödja spelaren om han/hon blir tveksam eller inte vet vad hon skall säga. Säg åt spelaren att han/hon kan använda sig av dig som bollplank under scenens gång. Det funkar rätt bra om ni turas om att lägga fram bevis och ställa frågor.

Polisens personlighet behöver inte beskrivas så ingående. En av hans kollegor har just dödats (av Cliff) och han är förbannad. Han vill sätta dit skitungarna och helst se dem stekas i elektriska stolen. Var inte nådig när du spelar honom utan skäll på de andra spelarna och berätta för dem vilka sjuka små kräk de är. I början av scenen kommer det ställas i kontrast till hur Stanford betar sig men allt eftersom kommer ni bete er ganska lika.

De övriga spelarna, som spelar ungdomarna, kommer antagligen försöka komma på vad som hänt. Karaktärerna minns ingenting från slutet av scen ett tills det att den här scenen börjar. Allt eftersom kan du ge dem de övriga handouts som finns här som ger dem tillbaka delar av sitt minne och får dem att känna skuld och illamående. Dela ut handoutsen när det verkar lämpligt. De kommer antagligen försöka komma fram till vad som hänt sinsemellan och skylla på att de blivit drogade eller liknande. Under speltesten kom de fram till att Alex måste vara inblandad. Om detta kommer upp kan du låta SLP-polisen gå ut för att undersöka saken. Det kommer inte leda till något. Dels har ungdomarna inte ens ett efternamn på Alex och hans telefonnummer har ingen abonnent (raderat av Konspirationen).

Avsluta den här scenen när du märker att det inte tillförs något nytt till diskussionen. Scenen kan bli lång om spelarna har kul i sina roller men låt den inte dra ut på tiden för mycket. Ett lämpligt sätt att avsluta är att SLP-polisen anser att det inte är någon idé att fortsätta förhöret utan låta det gå till rättegång. Bevisen är ganska överväldigande.

Handout Mark O'Donnell

Du drömmer... I drömmen jagas du av hemska varelser, deformerade till oigenkännlighet. De tränger in dig i ett rum med bara en utgång; den du kom ifrån. Du måste försvara dig och plötsligt brinner en ny eld inom dig. Du blir plötslig den som attackerar. Med en djurisk frenesi kastar du dig över varelsena och sliter dem i stycken. Efteråt, när du står där med dina fienders blod på dina händer känner du att något är fel... Fruktansvärt fel.

Du vaknar upp på ett kallt golv i hörnet av ett litet rum. I samma rum ligger två av dina vänner i varsitt hörn. De börjar så sakta röra på sig. Väggarna är vita. Golvet grönt med en golvbrunn i mitten. På ena väggen finns en dörr, försett med ett gallerfönster. Dina ögon är klibbiga, svåra att få upp. Du har blodsmak i munnen och märker till din förfäran att du är i princip helt täckt av blod. Hela kroppen värker och under lagret av levrat blod kan du ana stora blåmärken. Dina vänner verkar vara i lika dåligt skick. Det värker runt dina handleder och det ser ut som du har märken efter handfångslen. Vad sjutton har hänt? Det sista du minns är att ni satt och väntade på Alex... Vad är det här för ett ställe?

Någon tittar in genom gallret i dörren. Blänger på er. Sedan hör du nycklar som skramlar och två poliser i uniform kliver in i cellen. De ber er samarbeta och inte försöka repetera "de där stuntsen från härom dagen". Vad fan pratar de om? Du räcker fram dina händer och poliserna sätter bryskt och snabbt på dig handklovarna och börjar leda er ur cellen.

Via ett antal korridorer leds ni in i ännu ett kallt rum. Där befrias ni från handklovarna och ombeds ta av er kläderna medan två poliser tar fram en vattenslang. Ni blir alla i tur och ordning avspolade med iskallt vatten, poliserna stängde demonstrativt av varmvattnet medan ni såg på och era protester om polisbrutalitet och liknande går ohörda förbi. När chocken har lagt sig tycker du för en stund att det var skönt att bli av med det äckliga blodet. Ni får alla ta på er orangea overaller och sedan leds ni vidare in till ett rum som är lite mer hemtrevligt än de ni upplevt tidigare. Här finns ett stort skrivbord, ett fönster, en bokhylla och en soffa som ser bekväm ut. Ni blir tillsagda att vänta här. Poliserna lämnar rummet och ni slår er ner i soffan...

Övriga handouts

Vad pratar de om? Ni spelade ju bara rollspel. Det där har ju aldrig hänt i verkligheten. Är det här något slags skämt?

På ett mycket obehagligt sätt börjar du ana att de faktiskt talar sanning. Svagt kan du minnas att du var där, men det var väl bara i rollspelet? En orolig känsla sprider sig i maggropen och du försöker svälja en klump som bildats i halsen.

Har han våldtagit din syster? Nej, det kan inte vara sant. Johnny skulle aldrig göra något sånt. Det har du förstås tänkt om hela situationen. De säger sig ha bevis. Om det är sant skall du ge igen på honom. Hur bra kompisar ni än är så är en sån sak oförlåtlig.

Du inser nu att det där faktiskt har hänt. Du minns inte att du gjort det men på något sätt känner du på dig att du faktiskt var där. Du gjorde de där hemska grejerna som de berättar om. Du tittar ner på det levrade blodet under dina naglar och inser vart det kommer ifrån. Tanken får dig illamående och du är nära att spy.

Du fattar inte hur du kunde göra det. Du kan inte ha gjort det och du intalar dig att det inte är sant. Men innerst inne vet du att du är skyldig. Hur blev det så här?

Handout David Brennan

Du drömmer... Du ser din vän Cliff. Han står framför en avgrund. Plösligt börjar hans kropp skakas av osynliga stötar. Han blöder ur mun och öron och sedan, när kroppen slutat skaka vänder han sig om och tittar mot dig med tom blick. "Kom, Bobby, nu tar vi dem. Nu ger vi de jävlarna..." Sedan slänger sig Cliff ned i avgrunden med ett segervisst vrål. Detta omvandlas dock till ett skri av fasa och förtvivlan när han faller djupare ner i avgrunden för att till slut försvinna helt...

Du vaknar upp på ett kallt golv i hörnet av ett litet rum. I samma rum ligger två av dina vänner i varsitt hörn. De börjar så sakta röra på sig. Väggarna är vita. Golvet grönt med en golvbrunn i mitten. På ena väggen finns en dörr, försett med ett gallerfönster. Dina ögon är klibbiga, svåra att få upp. Du har blodsmak i munnen och märker till din förfäran att du är i princip helt täckt av blod. Hela kroppen värker och under lagret av levrat blod kan du ana stora blåmärken. Dina vänner verkar vara i lika dåligt skick. Det värker runt dina handleder och det ser ut som du har märken efter handfångslen. Vad sjutton har hänt? Det sista du minns är att ni satt och väntade på Alex... Vad är det här för ett ställe?

Någon tittar in genom gallret i dörren. Blänger på er. Sedan hör du nycklar som skramlar och två poliser i uniform kliver in i cellen. De ber er samarbeta och inte försöka repetera "de där stuntsen från härom dagen". Vad fan pratar de om? Du räcker fram dina händer och poliserna sätter bryskt och snabbt på dig handklovarna och börjar leda er ur cellen.

Via ett antal korridorer leds ni in i ännu ett kallt rum. Där befrias ni från handklovarna och ombeds ta av er kläderna medan två poliser tar fram en vattenslang. Ni blir alla i tur och ordning avspolade med iskallt vatten, poliserna stängde demonstrativt av varmvattnet medan ni såg på och era protester om polisbrutalitet och liknande går ohörda förbi. När chocken har lagt sig tycker du för en stund att det var skönt att bli av med det äckliga blodet. Ni får alla ta på er orangea overaller och sedan leds ni vidare in till ett rum som är lite mer hemtrevligt än de ni upplevt tidigare. Här finns ett stort skrivbord, ett fönster, en bokhylla och en soffa som ser bekväm ut. Ni blir tillsagda att vänta här. Poliserna lämnar rummet och ni slår er ner i soffan...

Övriga handouts

Vad pratar de om? Ni spelade ju bara rollspel. Det där har ju aldrig hänt i verkligheten. Är det här något slags skämt?

På ett mycket obehagligt sätt börjar du ana att de faktiskt talar sanning. Svagt kan du minnas att du var där, men det var väl bara i rollspelet? En orolig känsla sprider sig i maggropen och du försöker svälja en klump som bildats i halsen.

Du inser nu att det där faktiskt har hänt. Du minns inte att du gjort det men på något sätt känner du på dig att du faktiskt var där. Du gjorde de där hemska grejerna som de berättar om. Du tittar ner på det levrade blodet under dina naglar och inser vart det kommer ifrån. Tanken får dig illamående och du är nära att spy.

Du fattar inte hur du kunde göra det. Du kan inte ha gjort det och du intalar dig att det inte är sant. Men innerst inne vet du att du är skyldig. Hur blev det så här?

Handout Johnny Tait

Du drömmer... Drömmer om hennes mjuka kropp, om hur fantastiskt det är att älska med henne. Hur ni båda svävar på rosa moln i underbara pulser av extas. Hur perfekt ni passar för varandra och hur varje stund med henne får dig att må så jäkla bra. Amy... Din gudinna, din venus, den du lever för...

Du vaknar upp på ett kallt golv i hörnet av ett litet rum. I samma rum ligger två av dina vänner i varsitt hörn. De börjar så sakta röra på sig. Väggarna är vita. Golvet grönt med en golvbrunn i mitten. På ena väggen finns en dörr, försett med ett gallerfönster. Dina ögon är klibbiga, svåra att få upp. Du har blodsmak i munnen och märker till din förfäran att du är i princip helt täckt av blod. Hela kroppen värker och under lagret av levrat blod kan du ana stora blåmärken. Dina vänner verkar vara i lika dåligt skick. Det värker runt dina handleder och det ser ut som du har märken efter handfångslen. Vad sjutton har hänt? Det sista du minns är att ni satt och väntade på Alex... Vad är det här för ett ställe?

Någon tittar in genom gallret i dörren. Blänger på er. Sedan hör du nycklar som skramlar och två poliser i uniform kliver in i cellen. De ber er samarbeta och inte försöka repetera "de där stuntsen från härom dagen". Vad fan pratar de om? Du räcker fram dina händer och poliserna sätter bryskt och snabbt på dig handklovarna och börjar leda er ur cellen.

Via ett antal korridorer leds ni in i ännu ett kallt rum. Där befrias ni från handklovarna och ombeds ta av er kläderna medan två poliser tar fram en vattenslang. Ni blir alla i tur och ordning avspolade med iskallt vatten, poliserna stängde demonstrativt av varmvattnet medan ni såg på och era protester om polisbrutalitet och liknande går ohörda förbi. När chocken har lagt sig tycker du för en stund att det var skönt att bli av med det äckliga blodet. Ni får alla ta på er orangea overaller och sedan leds ni vidare in till ett rum som är lite mer hemtrevligt än de ni upplevt tidigare. Här finns ett stort skrivbord, ett fönster, en bokhylla och en soffa som ser bekväm ut. Ni blir tillsagda att vänta här. Poliserna lämnar rummet och ni slår er ner i soffan...

Övriga handouts

Vad pratar de om? Ni spelade ju bara rollspel. Det där har ju aldrig hänt i verkligheten. Är det här något slags skämt?

På ett mycket obehagligt sätt börjar du ana att de faktiskt talar sanning. Svagt kan du minnas att du var där, men det var väl bara i rollspelet? En orolig känsla sprider sig i maggropen och du försöker svälja en klump som bildats i halsen.

Du har våldtagit Henne. Din stora kärlek, Amy. Du inser att det är sant och genast känner du att du behöver kräkas. Det är det värsta som kunde hända. Du kommer aldrig förlåta dig själv för det. Hur kunde du göra något sånt?

Du inser nu att det där faktiskt har hänt. Du minns inte att du gjort det men på något sätt känner du på dig att du faktiskt var där. Du gjorde de där hemska grejerna som de berättar om. Du tittar ner på det levrade blodet under dina naglar och inser vart det kommer ifrån. Tanken får dig illamående och du är nära att spy.

Du fattar inte hur du kunde göra det. Du kan inte ha gjort det och du intalar dig att det inte är sant. Men innerst inne vet du att du är skyldig. Hur blev det så här?

Stanford Bridges

47 år

Kriminalpsykolog

Redan när jag var liten var det jag som medlade mellan mina vänner när de råkade i luven på varandra, och jag fortsatte på denna bana i mina studier. Jag gick på ett Ivy-League universitet, fick bra med stipendier och satte min målsättning högt. Jag skulle bli diplomat och slutligen ambassadör. Dock var mina krav för stora. Jag missade några kurser och halkade in på psykologi samtidigt som jag försökte skrapa ihop mina resterande poäng. Och jag var fast direkt. Psykologi visade sig inte enbart vara väldigt givande och utvecklande, jag var dessutom bra på det. Men jobben var få och slutligen landade jag här på Chicagopolisens kriminalrotel. Det är jag som får ta mig an de värsta fallen. De riktigt sjuka kriminella low-lives som poliserna i fält drar in till mig. Men jag klagar inte. De är riktigt sjuka de här kräken och de jag har friskförklarat under min snart 20-åriga tjänst kan räknas på ena handens fingrar. Jag kan vara deras hopp, men oftast blir jag deras bödel istället. Jag har märkt att jag njuter av min roll, att lyssna på deras ursäkter, låtsas förstå och sedan trycka ner det sista hopp de har och verkligen berätta för dem hur sjuka de är. Jag är långt ifrån mina drömmars mål, men fasen vad jag trivs...

Personlighet: Stanford släpper aldrig sitt pokerface oavsett vad han får höra. Han har blivit yrkesskadad av alla år med jobbet, härdad av allt han sett och varit med om. Han tror numer att varje människa har en mörk hemlighet, och han har tagit till sin uppgift att dra ut den ur dem och konfrontera dem med den, bara för att han njuter av det, för att det ger honom makt över sina patienter. Stanford är lugnet själv. Han talar med en sövande, släpig röst och har ordentligt mycket tålmod. Tills han börjar vända sina patienters förtroende mot dem. Då ställer han sig gärna upp och höjer rösten.

Information om fallet:

Ungdomarna greps vid konsthistoriska museet där de stod och bankade på dörren och skrek och gormade underliga ord som "Toreadorfjollor" och "Camarillasvin". När poliserna kom till platsen skrek ungdomarna något om, citat "Här kommer ghoulisen", och agerade fientligt och våldsamt. En strid uppstod i vilken en konstapel var tvungen att dra vapen och skjuta en av ungdomarna innan de andra kunde övermannas. Konstaplarna var tvungna att använda kraftigt våld för att nedkämpa dem.

Ynglingen som sköts, Cliff Clayton, avled direkt. Konstapeln som sköt vittnar om en mycket underlig händelse i samband med skotten. Clayton verkade knappt registrera de första skotten som träffade honom, i benen, armarna och magen och utbrast, citat "Det är ju inte ens silverkolor", innan han föll död till marken. Polisen i fråga är suspenderad medan ärendet utreds, men hans kollegor stärker hans version av händelserna. Före han sköts hann Clayton döda en av poliserna på plats.

Beskrivningar från brottsplatsen inkluderar användande av övervåld på ett omänskligt sätt. Offren har blivit klösta, rivna, bitna, och i övrigt vandaliserade på de mest avskyvärda sätt. Ibland har tillhyggen används, som en gammal motorsåg, en hammare och diverse köksredskap. Lika ofta har gärningsmännen använt sina bara händer till att formligen gräva i offrens kött. Många av offren saknade substantiella mängder blod och hade groteska tuggmärken på halsen.

En namnlapp på motorsågen har visat sig tillhöra Mark och Amys far Miles O'Donnell.

Blod matchande de misstänkta DNA har hittats i flera av offrens munhålur.

Ett av offren var den misstänkte Mark O'Donnells yngre syster Amanda O'Donnell som hittades på

kundtoaletten längst in i butiken. Förutom fysiska skador har hon utsatts för en brutal våldtäkt. Obducenten har inte lyckats avgöra om våldtäkten har skett före eller efter döden. DNA-test har visat att Johnny Tait är ansvarig för detta övergrepp.

Matt Fearons kropp är i det närmaste itusliten (närmare undersökning visar att någon har kört in en hammars 'spikutdragardel' i hans kropp och metodiskt dragit sönder den) och sönderslagen (med en hammare).

Ett vittne som överlevde har beskrivit gärningsmännen. Det som är lite märkligt är att han säger att de använde andra namn vid brottstillfället. De namn som han kunde uppfatta och kommer ihåg var "Tinitus" och "Perry".

Vid en husrannsakan hos familjen O'Donnell hittades material från så kallade rollspel. Bland annat papper med bland annat namnen "Tinitus" och "Perry". (Formulären finns som handouts/props)

Ett drogtest som gjordes efter ungdomarnas arrestering visade att inga droger fanns i deras blod.

Bilderna från butikens övervakningskamera är suddiga men man kan ana att det är de fyra ungdomarna som syns i bild.

Stanfords slutsatser:

Stanford har ställt diagnosen allvarlig masspsykos. På grund av brottens bisarra natur har han anledning att misstänka att de fyra ungdomarna på något sätt har trott sig vara vampyrer. Dessutom drar han paralleller till dokumenterade fall med blodskulter inblandade. Dock tycker han att detta inte räcker till för att förklara deras beteende och han är mer eller mindre säker på att de med berått mod begått dessa gärningar. Brottets komplexitet tyder på det. Han tänker om inte annat pressa det ur dem. Som en parentes kan även nämnas de fall Stanford har studerat ibland har hänvisningar till så kallade rollspel och deras skadliga effekt på ungdomars psykiska hälsa.

Scen 5

Den här scenen är till för att låta spelarna ana vad som egentligen hänt. Vad hemligheten är så att säga. Stämningen i den här scenen kan variera mellan action eller spänning till djupa diskussioner om moral och orderlydnad. Känn efter vart spelarna vill ta det och låt det bara flyta på. Tillåt bara att de får tillräcklig tid att ta ett beslut om hur de vill göra. Hälla serumet i vattnet eller inte?

Risken finns, den är t.o.m. ganska stor, att det kommer bli en strid med Benjamin och Fenton på ena sidan och Julie och James på den andra. Du som SL får själv bestämma hur det går beroende på omständigheterna. Använd sunt förnuft.

Scenen är i övrigt inte särskilt komplicerad. Avsluta den efter att serumets hällts i vattnet och spelarna gör sig klara att lämna staden eller när det är helt klart att serumet inte kommer hällas i. Läs sedan den passande avslutningstexten högt för spelarna och scenariot är därmed slut.

Encounters i staden:

- När de smyger igenom en trädgård börjar en hund skälla. En liten pojke i pyjamas kommer ut och undrar varför hunden skäller.
- När de tar sig över en gata svänger en moped runt hörnet och riktar strålkastaren rakt mot dem.
- En säkerhetsvakt patrullerar runt reningsverket.
- När de skall hälla i medlet kommer en anställd som skall ta mätprover.

Corporal Benjamin Norman

26 år

United States Rangers

Jag är stolt över att vara amerikan. USA är världens bästa och starkaste land och jag är en del av dess armé. Den mäktigaste armén i världen. Jag ville alltid bli en Ranger. Försvara mitt land och dess värderingar. Så jag tränade hårt, gjorde allt för att bli en bra soldat. Den perfekta soldaten.

Min far var också Ranger. Det var väl han som fick mig att vilja bli soldat. Jag ville göra honom stolt. Min far var en ganska hård man men jag kände jämt att han bara ville mitt allra bästa. Från mina tonår styrdes mitt liv mot att bli en soldat. Jag gick på speciella träningsläger på sommaren och farsan fixade in mig på en skytteklubb. Jag gick i frivillig befälsutbildning och är det var dags att mönstra var jag mer beredd än någon annan varit. Det lönade sig för jag blev precis vad jag ville.

Min far dog bara ett par år efter det. Men jag vet att han var nöjd med mig. Jag har gjort mitt bästa. Att jag inte har högre rang efter så lång tid som jag varit Ranger beror på att jag inte velat ta emot de befordringar jag blivit erbjuden. Jag trivs vid fronten. Att leda en grupp räcker för mig.

Uppdraget:

Mina senaste order har förbryllat mig något. Jag fick order om att välja ut tre av mina bästa för ett specialuppdrag. Vi skall ta oss in i en småstad i Nebraska, ca 400 innevånare. Med oss har vi en låst väska som endast jag har nyckeln till. I väskan finns en behållare med en väska som skall hällas i stadens vattenreservoar.

Jag frågade inte varför och jag vill inte veta. Jag följer bara order och jag är säker på att mina överordnade vet vad de gör. Jag vet bara att vi inte får märkas och om vi blir sedda skall vi neutralisera den som ser oss och ta med oss kroppen därifrån. Efter att behållarens innehåll tömts i reservoaren skall vi dra oss tillbaka till de avspärningar som vid det laget skall ha satts upp runt staden och rapportera till vårt befäl. Vi har med oss den bästa utrustningen vi kan få. Det kommer bli en lätt match

Åsikter om de andra:

Staff sergeant Fenton Miller

Fenton är den jag jobbat längst med. Han har varit min Staff Sergeant i ett par år nu och vi trivs så bra ihop att han också nekat en befordran för att kunna fortsätta jobba med mig. Mycket kompetent soldat och jag är glad att ha honom på min sida. Det var inget svårt val att ta med honom på det här uppdraget. Det är han som bär väskan med behållaren och jag har berättat för honom vad som finns i väskan. Men bara för honom. Mina order sa att jag inte fick berätta för någon men jag kan inte hålla något sånt från Fenton.

Specialist Julie Bassman

Julie är väldigt hetlevrad. Jag är inte så förtjust i henne privat men hon är en sjuhelvetes soldat. Den bästa skytt jag någonsin träffat även om hon kanske är lite väl snabb på avtryckarfingret ibland. Hon har en tendens att inte lyda order ibland. Men i slutändan får hon jobbet gjort så jag har inte anmält hennes beteende hittills. Jag vet inte om vi kommer att behöva henne på det här uppdraget men jag vill vara på den säkra sidan.

Specialist James Kline

James är ett nytt tillskott till gruppen och jag ville ha med honom på det här uppdraget för att jag tror

att det kommer gå lugnt till. Det kan ge honom lite vana av att göra ”covert ops”. Han verkar vara en bra grabb. KSP-skytt och sjukvårdare.

Personlighetsdrag:

Benjamin är en mycket kompetent soldat. Han lyder order blint och ifrågasätter ingenting. De enda gånger han sagt emot sina överordnade har varit när han tackat nej till befordringar. Men hans befäl har vant sig vid det och han tillfrågas inte längre. De vet vad han vill.

Benjamin är ingen stridspitt men han trivs i fält. Vad som driver honom är pliktkänsla och en djup kärlek för sitt land. Hade han inte varit emot att befordras hade han varit minsta kapten vid det här laget antagligen ännu högre. Benjamin är pålitlig och genomför alltid sina order till punkt och pricka, även om de kanske låter aningen suspekta.

Benjamin har dödat i tjänsten. Vid flera tillfällen. Men det är inget han njuter av. Snarare tvärtom, men han inser att han måste göra det. Han känner ingen ånger för de han dödat. Men han söker oftast en så ”fredlig” lösning som möjligt. Han tar hellre fångar. Om det är något Benjamin är dålig på så är det att kontrollera sitt temperament. Han blir ofta arg när det inte går som han vill, speciellt när han blir kritiserad. Lyckligtvis blir han inte det så ofta eftersom han sköter sina uppgifter så bra.

Staff Sergeant Fenton Miller

24 år

United States Rangers

De senaste åren har jag känt att "här hör jag hemma" för första gången i mitt liv. Jag växte upp i det sämsta området i Chicago. Ghetto är ett för fint ord. Min familj, och med det menar jag min morsa och mina syskon för farsan stack innan jag föddes, var extremt fattig. Morsan jobbade på tre olika jobb bara för att kunna försörja oss allihop och ge oss mat. Jag uppfostrades av min storasyster.

Alla andra ungar i området började med droger i tidig ålder men jag såg till att hålla mig borta från sånt. På grund av det var jag utstött och den ständiga hackkycklingen bland de tuffa gängen. Jag försökt sköta skolan bra men ofta var jag hemma p.g.a. olika bristsjukdomar. Så fort jag var gammal nog lämnade jag mitt hem, skaffade ett jobb och kämpade så hårt jag kunde. Alla pengar som blev över skickade jag hem till morsan.

Men jag kom ingen vart. En "slumneger" som jag själv anses inte vara värd att befordra så jag fick stanna på de lägsta positionerna på alla jobb jag hade. Jag bytte jobb ofta för att kanske få en chans. Men den kom aldrig. Men så såg jag en reklam affisch för armén och jag tänkte att där fanns min chans. Där brydde sig ingen om vart jag kom ifrån utan bara om vad jag kunde och hur motiverad jag var.

Det var ett helvete i början men jag kom in i rutinerna och jag trivdes. Det tuffa var aldrig värre än hur jag haft det när jag var yngre och här fick jag riktiga vänner bland de jag tjänstgjorde med. Jag träffade Benjamin Norman där. Han var mitt befäl och vi blev snabbt bästa vänner. Jag fick en chans till befordran men jag tog den inte för att kunna fortsätta tjänstgöra med Benjamin. Jag trivs verkligen med mitt liv just nu.

Uppdraget:

Våra nya order går ut på att vi skall ta oss in i en liten by i Nebraska. Med oss har vi en väska vars innehåll egentligen är hemligt. Men Benjamin har berättat att i väskan finns en behållare men en vätska i som skall hållas i stadens vattenreservoar. När jag hörde det blev jag genast lite tveksam. Vad är det egentligen för vätska? Men Benjamin övertygade mig om att det inte är någon fara. Han litar på våra befäl. Jag är lite tveksam men jag är säker på att Benjamin har rätt.

Vi skall eliminera alla hot vi stöter på under vägen men helst skall vi inte upptäckas. Jag är inte riktigt bekväm med det heller. Visst, jag har dödat i tjänsten förr men aldrig en annan amerikan och aldrig en civil. Hoppas jag aldrig kommer att behöva göra det heller. Efter att vi hållt vätskan i reservoaren skall vi ta oss tillbaka till den avspärning som kommer att sättas runt staden och invänta nya order. Alla eventuella eliminerade fiender skall tas med.

Jag tror förresten inte att de andra vet vad som finns i väskan som jag skall bära. Jag tror inte de skall veta heller. Benjamin berättade nog bara för mig för att vi är vänner. Hela uppdraget känns obehagligt för mig men det kommer gå fort och sen kan jag glömma det.

Åsikter om de andra:

Corporal Benjamin Norman

Min bästa vän. Jag kommer bra överens med de andra i gruppen men Benjamin är nog min enda riktiga vän. Min första också. Han är nästan som en bror för mig. Han är också ett väldigt bra befäl och vi jobbar väldigt bra ihop.

Specialist Julie Bassman

Hon är en jävel på att skjuta. Jag har aldrig sett någon som kan hantera ett vapen som henne. Men hon är asocial, hetlevrad och alldeles för våldsbenägen. Dessutom brukar hon strunta i Benjamins order ganska ofta. Jag gillar henne inte riktigt.

Specialist James Klein

James är det nyaste tillskottet till gruppen. Han är en trevlig grabb som jag kommer väldigt bra överens med. Men det känns som om han bör på någon tung börda som han inte vill berätta om. Han känns lite instabil. Men vi skall ta hand om honom.

Personlighetsdrag:

Fenton har inte haft ett lätt liv. Men sen han blev en Ranger så känner han att han kommit till rätta. Ingen dömer honom för hans bakgrund och han kan vara precis den han vill. För första gången har han riktiga vänner. Det känns helt rätt.

Men hans uppväxt har satt sina spår. Fenton var alltid den minsta killen, han som fick stryk för att han inte "vågade" knarka och sniffa lim som de andra. Det har gjort två saker med hans psyke. För det första har det gjort honom stark. Han ser tillbaka på den perioden i livet och ser att han klarade sig och nu har det blivit något av honom. Men, för det andra, har det gjort att han omedvetet alltid böjer sig för övermakten. Han är dålig på att säga emot och innerst inne har han ganska dålig självkänsla. Den styrka han anser sig ha är bara yttlig och om den fasaden en gång rasar så kommer Fenton för alltid vara en ryggradslös ja-sägare.

I tjänsten är Fenton inte rädd för att döda. Han ser det som en nödvändighet för att skydda sig själv, sina män och sitt land. Ibland går han lite överstyr. Han ser sina plågoandar från sin uppväxttid i sina fiender och då skjuter han gärna ett par extra trots att det kanske inte behövs. Det är ingen som märkt något än men det kan bli ett problem.

Specialist Julie Bassman

24 år

United States Rangers

Frihet att göra vad jag vill har alltid varit viktigast för mig. Kanske är konstigt att vara yrkessoldat om det är frihet man vill ha men jag trivs förbannat bra här. Jag får ha hand om alla vapen jag någonsin kan önska mig och ibland skiter jag i att följa order. Jag är bra på att lösa problem ändå, utan order, så jag har klarat mig undan utan reprimander hittills.

Främsta anledningen till att jag tog värvning är för att få tillgång till vapen. Jag är uppväxt i Texas med en farsa som samlade på vapen. Hela min uppväxt, från att jag var så gammal att jag kunde gå, har jag lärt mig om vapen och skjutit med dem. De fascinerar mig enormt. Kraften som finns i dem men endast i en människas händer. Makten man har med en pistol eller ett gevär i handen. Det gick inte en dag utan att jag spenderade några timmar på farsans skjutbana på ranchen.

När jag gått ut skolan började jag jobba på Smith & Wesson's fabrik i Texas. Jag arbetade som vapentestare och de kunde knappast hittat en mer kompetent arbetare. Jag storrivdes. Men säg det som kan vara för evigt. Jag tog mitt jobb på lite för stort allvar och blev övernitisk. Min boss blev skraj och jag fick sparken. Jävla idioter. Så jag tog värvning. Rangers verkade pass mig bäst. Mest action då antog jag.

Jag bevisade snabbt min kompetens som skytt och jag fick rollen som prickskytt. Passar mig perfekt. Jag är kompaniets vapenexpert och modifierar vapen åt de andra när de vill. Om möjligt så trivs jag ännu bättre här än hos S&W. OK, det är en pina att behöva lyda order hela tiden men som sagt, ibland skiter jag i det.

Uppdraget:

Jag har knappt fått höra någonting om vad våra senaste order går ut på. Våldigt hemlighetsfullt. Vårt befäl, Corporal Norman har bara berättat att vi skall ta oss in i en liten stad i Nebraska och leverera innehållet i en väska. Vi skall eliminera alla hot vi stöter på men diskretion är att föredra. Alla eventuella nedgjorda hot skall tas med ifrån staden. Vart väskan skall tas eller vad den innehåller har inte sagts. Jag gillar inte allt hemlighetsmakeri så jag luskade lite i det.

Donaldson på markan sa att han hört att staden vi skall till är satt under karantän. Någon smittospridning eller Ebola eller nått. Precis som i den där filmen med apan. Men vi skall gå in utan skyddsutrustning. Jag fattar inte riktigt logiken där. Något stämmer inte. Klein, en gruppkamrat som är en av dem som skall med in har också hört något. Väskan innehåller en vätska som skall tas och hållas i stadens vattenreservoar. Vad fan är det för jävla vätska då? Ok, det kanske är något slags botemedel till vad det nu är för sjukdom som drabbat staden. Men varför skall vi smyga in och hålla det i reservoaren i hemlighet? Jag gillar inte det här...

Åsikter om de andra:

Corporal Benjamin Norman

Han är ett bra befäl men alldeles för strikt och stel. Han lyder alltid order blint och till punkt och pricka. Har vi en motsägelsefull order så ifrågasätter han den inte ens en sekund utan följer den bara rakt av. På grund av det har jag vägrat lyda honom vid otaliga tillfällen vilket irriterar honom. Men eftersom jag löser min uppgift ändå, på mitt eget sätt så har han låtit mig slippa undan hittills. Ibland blir han förbannad. Riktigt förbannad. Då är det inte kul att vara i närheten.

Staff sergeant Fenton Miller

Jag gillar inte Fenton riktigt. Han är Corporal Normans totala lakej. Han brukar skälla på mig när jag vägrar lyda order och jag tror inte han gillar mig alls. Men han är ok som befäl annars. Han behandlar sina män väl. Men han är trots allt en nigger.

Specialist James Klein

Jag har fått bra kontakt med James och vi samarbetar bra i fält. Han är också tveksam till det nuvarande uppdraget och vi har diskuterat om vi skall konfrontera Norman om vad vi egentligen gör. Vi har inte bestämt något än. För ett par dagar sedan började han berätta om något tragiskt som hänt hans kusin eller något men han blev avbruten och sedan har han inte velat prata om det. Han verkar inte må bra just nu.

Personlighetsdrag:

Julie är en hård tjej. Hon är väldigt grabbig av sig vilket antagligen beror på att hon är uppfostrad av sin far. Vapen har haft en stor del i Julies liv. Hon är uppväxt med dem och de fascinerar henne totalt. Utan ett vapen känner hon sig naken och hjälplös. På grund av det spenderar hon nästan all sin lediga tid med att vårda sina vapen.

För den skull är hon inte asocial på något sätt. Hon trivs bra i killars sällskap även om hon faktiskt aldrig haft en intim relation med någon. Hon har lätt för att bli en av polarna. Hon har kanske svårt att tala om känslor men hon är trevlig att umgås med och för det mesta på bra humör.

Julie har inga problem med att döda alls. Tvärtom så gör hon det med nöje. Hon är inte kallblodig men hon dödar sina fiender besinningslöst. Hennes "killscore" i kompaniet är ointagligt. Julie tvekar inte en sekund innan hon skjuter.

Specialist James Klein

20 år

United States Rangers

Jag vet inte om jag gjort rätt. Jag trivs bra som Ranger men det har hänt en del som gjort att jag inte mår så bra just nu. Och då känns det inte riktigt som om jag är på rätt ställe. I tjänsten är jag KSP-skytt och sjukvårdare. Kanske inte den vanligaste kombinationen men det passar mig. Jag gillar att kunna byta uppgifter lite så där. Jag har alltid haft mycket olika intressen. När jag var liten så sysslade jag med allt. Jag var scout och höll på med flera idrotter samtidigt. Jag gillade att plugga och jag lärde mig snabbt.

Jag tog värvning för att kunna vara med och göra skillnad. Det låter kanske pretentiöst men som sjukvårdare kan jag verkligen göra nytta. Jag gör det inte för att försvara mitt land för att USA är bäst i världen. Jag vill bara veta att jag gör nytta med mitt jobb. Hade jag arbetat på ett kontor så hade jag aldrig sett resultatet av mitt slit. Men när jag kan träffa en kompanikamrat som lever tackvare min vård så vet jag att jag gör något vettigt med min tid.

För ett par dagar sedan fick jag en fruktansvärd nyhet. Mina kusiner i Chicago, Amy och Mark, har råkat ut för något. Amy är död och Mark misstänks som mördaren tillsammans med sina kompisar. De skall tydligen ha slaktat en hel närbutik där Amy råkade vara. När jag hörde det kunde jag inte tro att det är sant. Det kan jag fortfarande inte. Mark har alltid varit en schyst kille och att döda sin egen syster... Han kan inte ha gjort det.

Det känns som om hela världen blivit galen. Jag sover dåligt och ibland känns det som om jag skall spy. Mark var en av mina allra bästa vänner när jag var barn. Jag var den äldre kusinen som han såg upp till och vi hade alltid skitkul på somrarna. Nej, det kan inte vara sant att han gjort det. Något är skumt med det där. Men jag kan inte riktigt tänka klart just nu.

Uppdraget:

Jag har knappt fått höra någonting om vad våra senaste order går ut på. Väldigt hemlighetsfullt. Vårt befäl, Corporal Norman har bara berättat att vi skall ta oss in i en liten stad i Nebraska och leverera innehållet i en väska. Vi skall eliminera alla hot vi stöter på men diskretion är att föredra. Alla eventuella nedgjorda hot skall tas med ifrån staden. Vart väskan skall tas eller vad den innehåller har inte sagts. Undrar vad allt hemlighetsmakeri går ut på. Jag har hört en del...

Först hörde jag att innehållet skulle vara något slags vätska som skall hällas i stadens vattenreservoar. Vad fan handlar det om? Skumt. Sen fick jag höra av Bassman, en gruppkamrat, att staden skulle vara satt i något slags karantän. Och ändå skall vi ta oss in, utan någon som helst skyddsutrustning, inte ens en gasmask. Något stämmer inte riktigt. Jag har snackat med Bassman om det och vi funderar på att ställa Corporal Norman mot väggen men vi har inte riktigt bestämt oss än...

Åsikter om de andra:

Corporal Benjamin Norman

Norman är ett bra befäl. Men jag håller med Bassman om att han ibland lyder sina order för snabbt utan att tänka efter. Han ifrågasätter inte underliga och motsägelsefulla order. Som de vi fått nu t.ex. Hoppas han vet vad han gör. Men jag tvivlar. Norman kan ibland bli jävligt förbannad, speciellt när man kritiserar honom.

Staff sergeant Fenton Miller

Miller är helt ok. Han är helt på Normans sida, på gott och ont. Men han har bra kontakt med oss mannar och han sköter sitt jobb väldigt bra. Frågan är hur han ställer sig i en konfrontation mellan mig och Bassman mot Norman.

Specialist Julie Bassman

Jag gillar verkligen Julie. Hon är jättetrevlig att umgås med på den lediga tiden och dessutom är hon en fantastisk soldat. Hon har en rebellisk ådra som jag och de andra i gruppen gillar. Ganska ofta vägrar hon order som hon tycker är galna men tack vare vårt stöd och det faktum att hon kan lösa problemen ändå så har hon klarat sig utan reprimander hittills.

Personlighetsdrag:

James har alltid varit en stabil och säker kille. Han har vetat vad han vill. Han är omtänksam och social. En genuin vilja att hjälpa folk är det som fick honom att bli sjukvårdare. Att han dessutom sköter en kulspruta är bara för att han inte vill glömma att han även är en soldat. Han är bekväm med det faktum att han dödar andra människor men han resonerar att det faktiskt är hans fiender som inte skulle tveka att döda honom först om de fick chansen. Men har han ett val, så väljer han att inte döda.

Den tragedi som nyligen drabbat hans släkt upp i Chicago har gjort att James inte riktigt är sig själv längre. Han plågas ständigt av mardrömmar och tankar på vad som egentligen kan ha hänt. Eftersom han inte tror på den version han hört så ser han konspirationer över allt och han litar snart inte på någon längre. Endast Julie Bassman känns ärlig för James just nu.

Han har även svårt att få grepp om verkligheten och kan ibland inte avgöra vad som är sant och vad som bara är delirium framkallat av sömnbrist. Att inget befäl märker att han mår dåligt är bara för att James döljer det för att inte vara en börda för någon. Han försökte berätta för Bassman men han blev avbruten och har inte vågat berätta sen dess. Världen är en mörk plats för James Klein just nu.

Epilog

Om teamet lyckas:

General Spender sänkte kikaren han just spanat genom. Staden såg lugn ut i nattmörkret. Men runt honom var det fullt liv av militärfordon och allmänna förberedelser. Han vände sig mot mannen som stod bredvid honom.

- Kapten, lägesrapport.

Kaptenen höjde ett finger som för att säga, "ett ögonblick" och med andra handen tryckte han öronsnäckan längre in i örat för att höra bättre. Han lyssnade kort innan han vände sig mot generalen.

- Sir, vår spanare rapporterar att paketet levererats. Vi bör se resultat inom 24 timmar.

- Utmärkt. Kommer resultaten bli de samma som med de där ungarna?

- På grund av den ökade utspädningen beräknar vi få en betydligt mindre våldsam effekt den här gången. Men med samma nedbrytning av individkänslan och totala medgörlighet..

Generalen nickade nöjt och höjde åter kikaren till sina ögon. Vattenreservoaren såg ut precis som för ett par minuter sedan. Om stadens innevånare bara visste vad som fanns i vattnet. Utan att sänka kikaren frågade han kaptenen:

- Är våra observatörer på plats?

- Ja, sir. De kommer rapportera vid de första tecknen på apati bland innevånarna. De kommer eliminera de innevånare som inte drabbas.

Generalen sänkte kikaren och vände sig nöjt mot kaptenen.

- Bra jobbat, Alex. Jag är mycket imponerad. Konspirationen kommer belöna dig för det här.

- Tack, sir. Jag gör bara mitt jobb.

Om teamet misslyckas:

General Spender sänkte kikaren han just spanat genom. Staden såg lugn ut i nattmörkret. Men runt honom var det fullt liv av militärfordon och allmänna förberedelser. Han vände sig mot mannen som stod bredvid honom.

- *Kapten, lägesrapport.*

Kaptenen höjde ett finger som för att säga, "ett ögonblick" och med andra handen tryckte han öronsnäckan längre in i örat för att höra bättre. Han lyssnade kort innan han vände sig mot generalen.

- Öh... Sir, vår spanare rapporterar att vi förlorat kontakten med teamet. De verkar ha försvunnit. Paketet är inte levererat.

Generalen vände sig långsamt mot kaptenen och hans ögon smalnade av till en hotfull blick. Hans hand rörde sig långsamt mot pistolhölstret vid hans höft.

- Det var du som tog ut teamet kapten, inte sant? Det var ditt ansvar.

Kaptenen svalde hårt. Han insåg att han själv inte bar något vapen. Även om han hade gjort det hade han aldrig kommit undan. Det var för mycket folk runt honom.

- Ja, general. Det var mitt ansvar. Men jag kan ta ut ett nytt team. Det ordnar sig.

Han såg sig nervöst omkring medan Generalen drog sin pistol. Ett kort ögonblick övervägde han att springa därifrån. Men han var som fastvuxen i marken. Svetten bröt fram i pannan och han kom på sig själv med att nästan glömma andas. Generalen lutade sig fram och stirrade in i hans ögon.

- Jag är besviken på dig Alex. Konspirationen kommer att hitta någon annan att ta din plats. Men du har svikit mig för sista gången.

Skottet slet rakt igenom Alex hjärta och allt blev mörkt. Borta i staden drack någon ett glas vatten. Helt ofarligt vatten.

Om serumet hälls i vattnet men teamet ändå strider efteråt:

General Spender sänkte kikaren han just spanat genom. Staden såg lugn ut i nattmörkret. Men runt honom var det fullt liv av militärfordon och allmänna förberedelser. Han vände sig mot mannen som stod bredvid honom.

- *Kapten, lägesrapport.*

Kaptenen höjde ett finger som för att säga, "ett ögonblick" och med andra handen tryckte han öronsnäckan längre in i örat för att höra bättre. Han lyssnade kort innan han vände sig mot generalen.

- Sir, vår spanare rapporterar att paketet levererats. Vi bör se resultat inom 24 timmar.
- Utmärkt. Kommer resultaten bli de samma som med de där ungarna?
- På grund av den ökade utspädningen beräknar vi få en betydligt mindre våldsam effekt den här gången. Men med samma nedbrytning av individkänslan och totala medgörlighet. Men, det är en sak du bör veta sir. Vi har förlorat kontakten med teamet. Våra spanare rapporterar om en eldstrid.

Generalen vände sig långsamt mot kaptenen och hans ögon smalnade av till en hotfull blick.

- Vad menar du förlorat kontakten?
- Teamet är borta sir. Vi vet inte om någon finns kvar i staden. Våra spanare undersöker saken nu.

Generalens hand rörde sig långsamt mot pistolhölstret vid hans höft.

- Det var du som tog ut teamet kapten, inte sant? Det var ditt ansvar.

Kaptenen svalde hårt. Han insåg att han själv inte bar något vapen. Även om han hade gjort det hade han aldrig kommit undan. Det var för mycket folk runt honom.

- Ja, general. Det var mitt ansvar. Men jag skall se till att hitta dem. Inget om detta skall komma ut. Det ordnar sig.

Han såg sig nervöst omkring medan Generalen drog sin pistol. Ett kort ögonblick övervägde han att springa därifrån. Men han var som fastvuxen i marken. Svetten bröt fram i pannan och han kom på sig själv med att nästan glömma andas. Generalen lutade sig fram och Stirrade in i hans ögon.

- Jag är besviken på dig Alex. Konspirationen kommer att hitta någon annan att ta din plats. Men du har svikit mig för sista gången.

Skottet slet rakt igenom Alex hjärta och allt blev mörkt. Generalen sänkte långsamt pistolen och blickade bort mot staden. Varför skulle det alltid uppstå komplikationer? Nu hade han fler vittnen att eliminera...